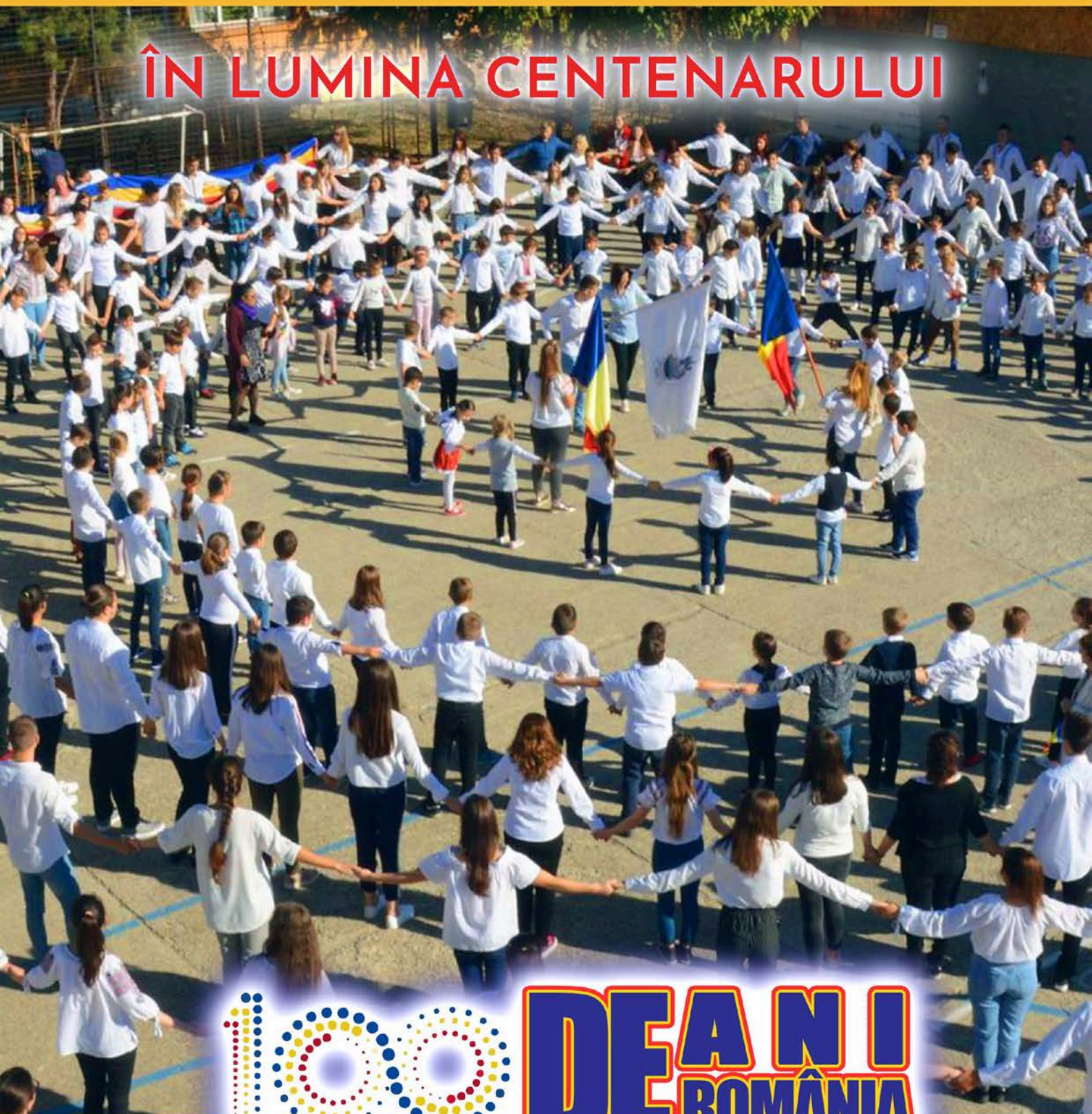

LICEUL TEORETIC "GRIGORE TOCILESCU", ORAȘUL MIZIL

Natura-AS

Numărul 3 - Decembrie 2018

ÎN LUMINA CENTENARULUI

100 DE ANI ROMÂNIA

VERBA DOCENT... EXEMPLA TRAHUNT

Natura-AS este o revistă realizată de Liceul Teoretic "Grigore Tocilescu", Mizil, Prahova

Coordonatori:

Prof. Divoiu Maria

Prof. Eftimie Aura

Prof. Șerban Laura

Colectiv redacțional:

Inf. Șerban Nicolae Cătălin

Constantin Mihaela - președinte al Comitetului
de Părinți

Coperta I și IV:

Marinescu Elena Raluca

Text coperta IV:

Prof. Eftimie Aura

Tehnoredactare computerizată și corectură:

Inf. Șerban Nicolae Cătălin

Director:

Prof. Minea Victor

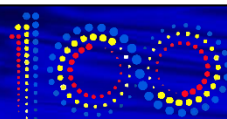
Imaginile din interior:

- Proiectul "100 de ani în 100 de metri", coordonatori: prof. Șerban Laura,
prof. Stănescu Dorina

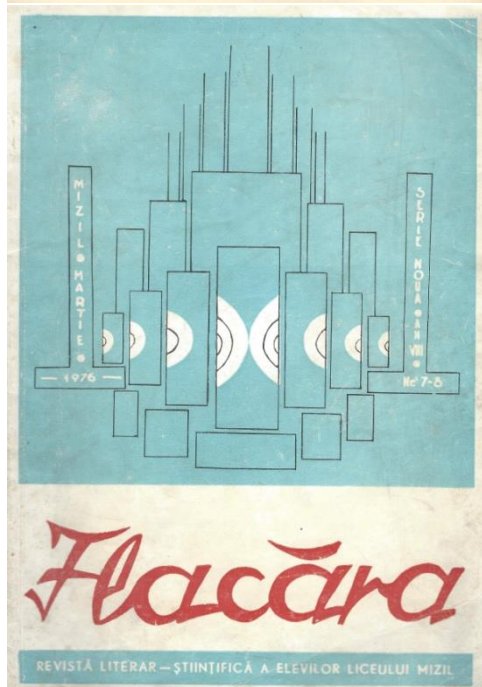
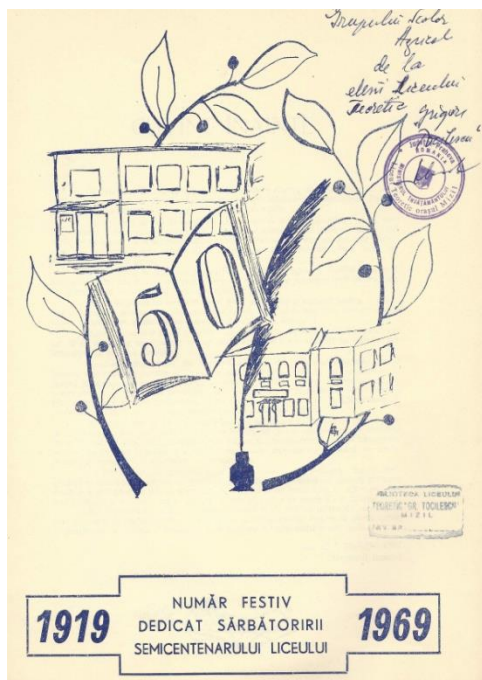
- Proiectul "Scrisoare adresată soldatului român", coordonator prof. Eftimie
Aura Elena

Foto copertă:

- Hora Unirii la Tocilescu, un proiect al Consiliului Elevilor Liceului. Foto:
prof. Bădicioiu Laurențiu.

CUVÂNTUL DIRECTORULUI LICEULUI TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”

Cuvântul nostru înainte, care survine aparent mai târziu decât ar fi trebuit, poate fi scris sub zodia lui Mai bine mai târziu decât... prea devreme! ☺ Ne facem mea culpa pentru această întârziere sperând că ea ar putea avea totuși un important avantaj: acela de a da perspectivă de înțelegere conținutului revistei noastre.

Existența unei reviste a școlii a fost mereu pentru noi aproape o necesitate și, în măsura în care contextul ne-a permis, am dus la capăt acest demers cultural, creativ, educațional-instructiv. De-a lungul timpului, titlurile revistelor școlii noastre au fost diverse, reflectând uneori contextul societal însoțit de imaginația celor care lucrau la realizarea acesteia. Ar fi bine să le reamintim întrucât ele trezesc amintiri plăcute și nostalgii celor care s-au implicat prin texte sau prin eforturi de redactare: *Flacăra*, *Perpetuum mobile*, *Prefix 99-Adolescența*, *Dragoste la prima vedere*, *Dragoste la... revedere* și, în fine, azi *Natura As*. Adăugăm aici câteva dintre copertile numerelor revistei de dinainte de 1989. Prima de la stânga face parte din revista aniversară, revistă care a fost realizată cu prilejul împlinirii semicentenarului școlii, în 1969. Însă despre modul în care a fost sărbătorit acel moment, așa cum a fost el reflectat în publicația școlii, vom oferi amănunte în volumul aniversar pe care-l vom realiza la sărbătorirea a 100 de ani de existență a școlii noastre, în mai 2019.

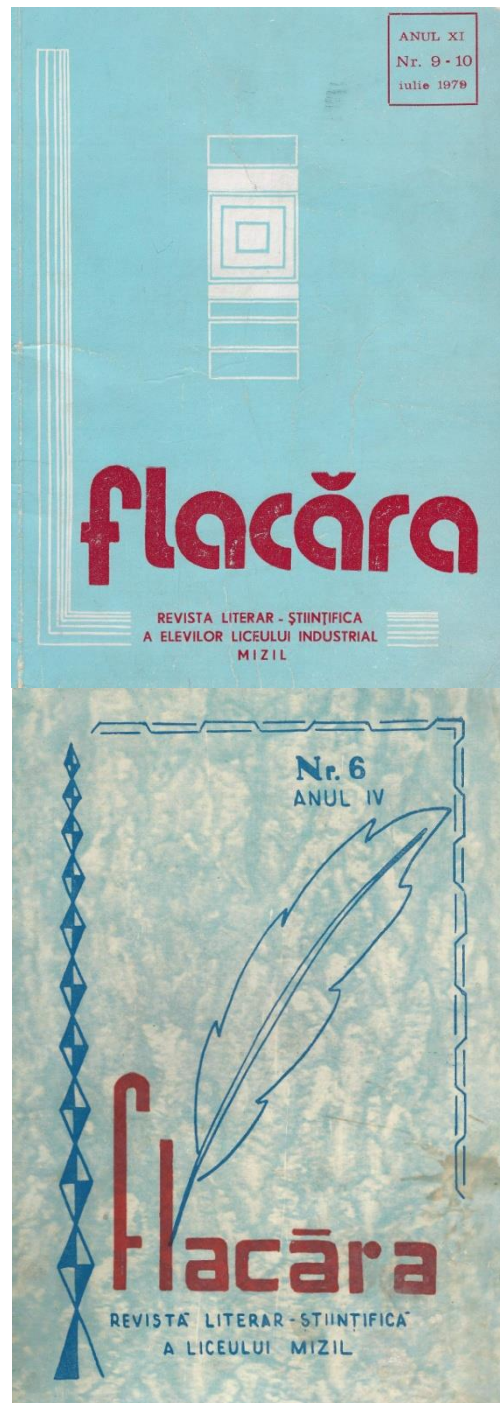
Am dori să subliniem faptul că fiecare număr al revistei, chiar dacă are în centru preocupări ce țin de respectul nostru, al profesorilor și elevilor, față de cunoașterea și protejarea mediului în care trăim, fiecare număr este scris având o tematică pe care o alegem în raport cu contextul în care revista urmează să

apară. În 2018-2019 nu putea fi o altă opțiune redacțională mai potrivită decât realizarea revistei noastre din perspectiva împlinirii centenarului Marii Uniri.

Conținutul revistei *Natura As* este unul de tip caleidoscopic, așa cum au fost mereu revistele școlii noastre și cum ar trebui să fie acest tip de publicații care se adresează unui public eterogen și care încearcă să „coaguleze” înclinații și pasiuni aparținând unor vârste și preocupări diferite. Acest melanj cultural, istoric, științific, filosofic etc. are ca punct nodal împlinirea a 100 de ani de la Marea Unire din 1918, conținând articole despre contextul istoric de atunci, dar și contribuții actuale ale elevilor și profesorilor noștri la evidențierea importanței acestui moment de grație din istoria patriei noastre. Astfel, au scris texte bine documentate atât profesorii de specialitate și nu numai, dar și elevii îndrumați cu dragoste de profesorii lor.

Ne exprimăm speranța că revista noastră va fi o lectură agreabilă și instructivă pentru cei care încă mai pun preț pe formarea și desăvârșirea personalității umane prin cultură și, mai ales, pentru cei care își iubesc patria mai presus de orice, ca pe propria mamă.

Prof. Minea Victor

Centenarul prin ochii unei adolescente

Păuna Bianca-Ana,
clasa a X-a C

Acum, la 100 de ani de la Marea Unire din 1918, sărbătorim cu bucurie și emoție o pagină sublimă a istoriei românești, evenimentul politic major, unirea Basarabiei, a Bucovinei și, în cele din urmă, a Transilvaniei cu "Țara Mamă", România.

Duminică, 1 decembrie 1918, o vreme friguroasă cu ninsoare și lapoviță. O zi în care fericirea, căldura, iubirea și patriotismul i-au făcut pe oamenii de tot felul și de toate rangurile să inunde orașul Alba Iulia cu entuziasm, cântece și steaguri tricolore pentru a-și vedea visul împlinit. Căciulile erau aruncate cu mândrie spre cer, horele în care erau adunați cu mic cu mare se întindeau nesfârșite, cântecele patriotice răsunau în inima orașului, iar lacrimile de bucurie năpădeau obraji arși de ger. Cele mai frumoase amintiri imortalizate la Marea Unire, 5 fotografii, ne-au fost lăsate moștenire de către un țăran pe nume Samoilă Mârza, care și-a iubit patria mai mult decât orice pe lume. Acesta a fost nevoit să-și vândă doi boi pentru a cumpăra un aparat de fotografiat cu burdof, apoi să meargă 11 kilometri până în oraș, cărând aparatul pe bicicletă.

Însă, pentru a trăi aceste clipe, românii și-au jertfit viața, tinerețea și libertatea, au făcut eforturi uriașe și au luptat neconținut pentru idealul lor. Au suferit de foame, de maladii contagioase, precum febra tifoidă, tusea convulsivă, tuberculoza, au dus lipsă de locuințe și au fost răniți de baionete, precum niște eroi de poveste. Ambiția, credința, eroismul și, nu în ultimul rând, sacrificiul sunt unele dintre cuvintele care definesc acest eveniment.

Unul dintre lucrurile esențiale a fost acela că, în fruntea poporului, au existat oameni extraordinari, minți luminate și, mai presus de orice, patrioți adevărați: Ion I.C. Brătianu, Iuliu Maniu, Nicolae Titulescu, Octavian Goga și mulți alții. Datorită lor astăzi suntem copii jucăuși, adolescenți visători, tineri energici, liberi și uniți.

Toate aceste fapte, toți acești oameni ar trebui să fie un exemplu pentru noi. Ar trebui să ne dea forță și încredere, pentru că noi avem doar datoria de a păstra ceea ce ei au câștigat cu atâta suferință. Stă în puterea noastră să arătăm că sacrificiul înaintașilor noștri nu a fost în zadar. Așadar, să lăsăm vorbele mari și să contribuim cu fapte, să învățăm să ne onorăm eroii și să fim recunoscători dragostei lor jertfelnice.

Poveștea ROMÂNIEI MARI

Profesor Șerban Laura

A fost odată o femeie frumoasă, mândră și foarte harnică. Toată lumea auzise despre ea și i se dusesse faima că, pe lângă toate acestea, mai era și o mamă iubitoare.

Doar că își pierduse cei cinci copii pe care îi avea, 4 fete și un băiat, și de aceea femeia suferea foarte mult. Mai întâi s-au înstrăinat fata cea mică, Dobrogea și băiatul, pe care îl chema Cadrilater. Au rătăcit ani la rând pe la turci și n-au mai ajuns acasă.

Apoi, după un timp, a plecat și fata cea mare, Transilvania. Era o ființă

harnică, de o frumusețe nemaiîntâlnită și foarte calmă. Vorba ei era molcomă și întotdeauna cu tâlc. Tocmai pentru toate aceste calități vecinii i-au pus gând rău și au luat-o de lângă mama ei. Și pentru ca durerea mamei să se amplifice a fost luată și Bucovina. Era o mândrețe de fată, darnică, harnică, ospitalieră și credincioasă cum nu se mai văzuse alta până atunci. Tare a suferit maică-sa

când nu a mai zărit-o trebăluind prin gospodărie!

Dar vecinii pizmași nu s-au mulțumit numai cu atât. În cele din urmă au răpit-o și pe ultima dintre fete, Basarabia. Ea era o fată voioasă și iute la vorbă, cu un suflet poetic și zbuciumat.

Într-o bună zi un prinț trecu pe la poarta femeii și văzând durerea din sufletul ei de mamă se hotărî să o ajute să-și reîntregească familia.

Cu diplomatie dar și mânuind spada cu multă îndemânare, prințul Carol a reușit să readucă în sânul

familiei pe fata cea mică, Dobrogea și pe băiețelul Cadrilater. Mai apoi, cu ajutorul unui urmaș al prințului Carol pe nume Ferdinand, au revenit acasă, într-un singur an și Basarabia, Bucovina și Transilvania. Mama, cu ochii în lacrimi și-a îmbrățișat copiii, i-a mângâiat și a promis să nu-i mai piardă niciodată. Însă viitorul nu-l poate prevedea nimeni.

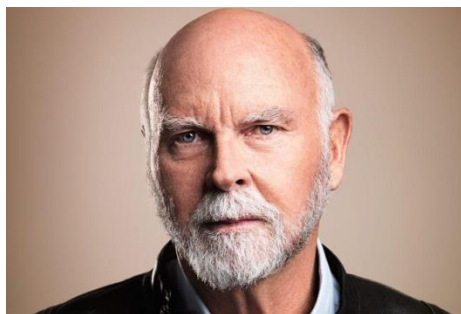

Rolul biologiei sintetice

Profesor Covaliuc Milena Valentina

Omenirea trăiește astăzi în epoca de aur a științei, ultima sută de ani aducând un progres fără precedent în mai toate ramurile acesteia. Ritmul accelerat al dezvoltării științifice a dus de multe ori la controverse, oamenii de știință fiind acuzați în repetate rânduri că „se joacă de-a Dumnezeu”. Pot fi amintite câteva dintre momentele cheie în care cercetătorii au fost acuzați de alterarea cursului natural al lucrurilor: 1978, atunci când s-a născut Louise Brown, primul copil conceput prin fertilizare in vitro, 1997, când a fost clonată oaia Dolly sau 2001, când a fost secvențiat pentru prima dată genomul uman.

În ciuda controverselor recente, oamenii nu au început să modifice natura în ultimele decenii, ci de câteva milenii bune. Selecția artificială a permis omului să transforme numeroase organisme din jurul său, atât plante cât și animale. Din 3 specii de bour existente acum 10.000 de ani, oamenii au făcut ca astăzi să existe peste 800 de rase de vaci, iar din lupi oamenii au creat o diversitate de rase de câini, de la minusculul Chihuahua la masivul dog german. Toate aceste transformări radicale pe care omenirea le-a provocat asupra lumii înconjurătoare au făcut ca oamenii de știință să conceapă termenul de „antropocen” (epoca omului) pentru a descrie perioada în care omenirea a dominat planeta, influențând majoritatea ecosistemelor. În luna mai a anului 2010, Terra a fost martoră la repetarea unui eveniment după 3,7 miliarde de ani: o colecție de substanțe chimice anorganice au dat naștere unei forme de viață. Dacă prima oară acest eveniment a avut loc în interiorul „supei primordiale” ce stă la originea tuturor formelor de viață de pe Pământ, în 2010 acest moment important din istoria planetei s-a repetat în laboratorul din California condus de celebrul biolog J. Craig Venter (foto stânga).

Metodele concepute permit lucrarea unei secvențe ADN pentru a proiecta organisme pe placul nostru. Putem lucra la nivel de nucleotide, operând orice schimbări dorim în cadrul genomului”, a explicat Gibson. Spre deosebire de modificările genetice pe care cercetătorii le puteau realiza până acum, noua metodă permite modificarea întregului genom și oferă opțiunea de a adăuga segmente de ADN care nu există în natură, dar pe care cercetătorii le-ar putea proiecta pentru a obține diverse beneficii.

De la viața naturală la viața sintetică

Iulian Săvulescu, profesor de etică la Universitatea Oxford, a declarat că „Venter a deschis cea mai ascunsă ușa din istoria omenirii, dincolo de care s-ar putea afla destinul nostru. Cercetătorul nu s-a limitat la a copia viața sau la a o modifica prin inginerie genetică, ci a făcut pasul spre rolul de Dumnezeu: a creat viață artificială care altfel nu ar fi existat niciodată”.

Craig Venter, conducătorul institutului ce-i poartă numele, afirmă că reușita echipei sale reprezintă obținerea unei legături desăvârșite între lumea digitală și cea a biologiei. „Codul digital și cel genetic au foarte multe în comun. Codul digital este unul binar, format din 0 și 1, pe când cel genetic este unul în bază 4, format din A, C, G și T. Acum avem capacitatea de a transforma un cod în celălalt, definind astfel viața la cel mai elementar nivel al său”, a explicat Venter.

„Ceea ce era un mister acum 70 de ani este acum perfect înțeles. Știm ce este o celulă, știm care sunt componentele sale și cum funcționează. Toate proteinele dintr-o celulă sunt roboți în miniatură. Nu au creier, nu au suflet, au doar o structură care le determină funcția, iar această structură le este definită de codul genetic. În clipa asta nu simțiți, însă fiecare din cele 100 de trilioane de celule ce formează corpul vostru metabolizează proteine. În fiecare zi eliminați 500 de miliarde de celule ale pielii – praful care se depune în casa dumneavoastră este format de fapt din mici elemente ale corpului vostru. La fiecare două-trei săptămâni, vă reînnoiți întreaga piele. De altfel, asta este biologia: o continuă stare de reînnoire, iar această reînnoire este condusă de un software. Fără ADN, orice celulă moare. De fapt, acesta este motivul pentru care radiațiile

„omoară oamenii, pentru că dereglează codul genetic, îl strică, ceea ce duce la degradarea rapidă a proteinelor”, spune cercetătorul.

„Viața se bazează pe software-ul ADN. Formele de viață constituie un sistem bazat pe software-ul ADN, astfel că atunci când schimbi ADN-ul, schimbi specia. Este un concept remarcabil de simplu, însă totodată remarcabil de complicat la implementare”, a explicat Craig Venter.

Pentru a se asigura că au reușit să creeze o celulă sintetică, cercetătorii conduși de Venter au creat o „amprentă” care garantează posibilitatea de a distinge specia sintetică de orice specie apărută natural. Oamenii de știință și-au înscrisționat propriile nume în ADN-ul speciei artificiale și un mesaj cu un link către un site web.

Ion I.C. Brătianu, un om influent în politica României. Acesta s-a remarcat prin funcția sa de prim ministru al țării, dar și ca președinte al Partidului Național Liberal. Era considerat „tot ceea ce avea mai bun partidul și țara” pentru că a introdus o serie de reforme precum reforma agrară, proiectul unei noi constituții, legea electorală, modernizarea economiei, dezvoltarea politicii externe și adaptarea țării la noile realități de după Primul Război

Mondial.

Brătianu și-a atins scopurile politice devenind un „rege neincoronat” prin puterea pe care și-o exercita asupra regelui Ferdinand. Regele Ferdinand îl considera „zodia bună a României” și chiar asculta de sfaturile liberalului.

„Fiind vorba despre prima specie ce are ca «părinte» un computer, ni s-a părut adecvat să conțină în propriul genom un URL către un site web”, a explicat Venter.

„Este uluitor faptul că atunci când înlocuiești software-ul ADN dintr-o celulă, aceasta începe instantaneu să citească noul software, creând un nou set de proteine, pentru că în scurt timp toate caracteristicile speciei inițiale să dispară și să apară o nouă specie. Această descoperire ne oferă o nouă abordare asupra modului în care înțelegem conceptul de «viață»”, a spus cercetătorul.

Într-un discurs ținut la Trinity College în Dublin, Craig Venter a afirmat că „devine absolut clar că toate celulele vii de pe această planetă sunt mașini biologice conduse de ADN, compuse din sute și mii de «roboți» proteici programați de ADN. Proteinele-roboți îndeplinesc funcții biochimice precis stabilite ce s-au dezvoltat în urma a miliarde de ani de schimbări

evolutive ale software-ului”. Venter a adăugat că „am arătat acum, prin folosirea genomurilor ADN sintetice, că atunci când schimbi software-ul ADN dintr-o celulă, schimbi specia. Așadar, putem digitaliza viața și putem crea viață din lumea digitală”.

Venter a dezvăluit în cadrul aceleiași prelegeri planurile mari pe care le are pentru viitor: „Momentan, toate formele de viață, inclusiv celula noastră sintetică, se bazează pe alte forme de viață celulare. Acest lucru se va schimba în viitorul apropiat, pe măsură ce vom descoperi cocktailul potrivit de enzime, ribozomi și substanțe chimice ce ne va permite să creăm noi celule și noi forme de viață ce nu au un istoric celular”.

Venter dorește să obțină așa-numitul „genom minimal”, adică ADN-ul cu cele mai puține gene, ce nu-și pierde capacitatea de a menține în viață un organism. Cel mai mic genom întâlnit în natură aparține bacteriei *Mycoplasma genitalium*, ale cărei 525 de gene sunt codificate în 580.000 de „litere” chimice ale ADN-ului. Venter dorește să afle care părți din ADN sunt absolut necesare vieții și care sunt superflue, rămășițe ale procesului evolutiv.

„Vrem să înțelegem principiile fundamentale ce stau la baza design-ului vieții, pentru a o putea remodela - așa cum ar fi făcut-o un designer inteligent, dacă ar fi existat unul”, spune Venter, fără modestie.

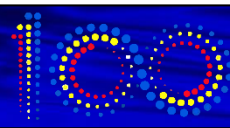
Ce ne va aduce în viitor biologia sintetică?

Craig Venter consideră că biologia sintetică reprezintă o soluție pentru nenumărate probleme ale omenirii, de la încălzirea globală până la obținerea unei cantități suficiente de hrană pentru o populație în continuă creștere.

Cercetările în desfășurare oferă perspective încurajatoare pentru biologia sintetică. Dacă specialiștii NASA încearcă să conceapă o bacterie care să combată efectul radiației la care sunt expuși astronauții, cercetătorii din cadrul unei companii elvețiene au creat un circuit genetic proiectat pentru a detecta și distruge celulele canceroase fără efectele secundare provocate de chimioterapie și de radioterapie.

Printre numeroasele posibile utilizări ale acestui nou domeniu științific se numără crearea unor microorganisme modelate pentru a produce medicamente, a detecta substanțe toxice, a elimina poluanții, a repara genele defecte și chiar pentru a genera hidrogen, combustibilul căruia mulți specialiști îi atribuie un rol esențial în economia post-petrol.

Atunci când unul dintre cei mai importanți oameni de știință din domeniul biologiei sintetice a fost întrebat unde poate duce biologia sintetică, acesta a răspuns: „e ca și cum ai fi întrebat în 1960 care este potențialul computerelor - cine ar fi putut să-l prezică?”. Primele reușite ale biologiei sintetice sugerează că această nouă ramură a științei va avea un impact la fel de mare asupra omenirii precum cel provocat de dezvoltarea

computerelor. Dacă acum câțiva ani această „joacă de-a Dumnezeu” era un scenariu de film SF, biologia sintetică se conturează astăzi ca o cale de identificare a unor metode noi pentru producerea de hrană, energie și medicamente, reducând efectele nocive pe care o populație în continuă dezvoltare le produce asupra Pământului.

La blouze roumaine

prof. Elena Luminița Burlacu

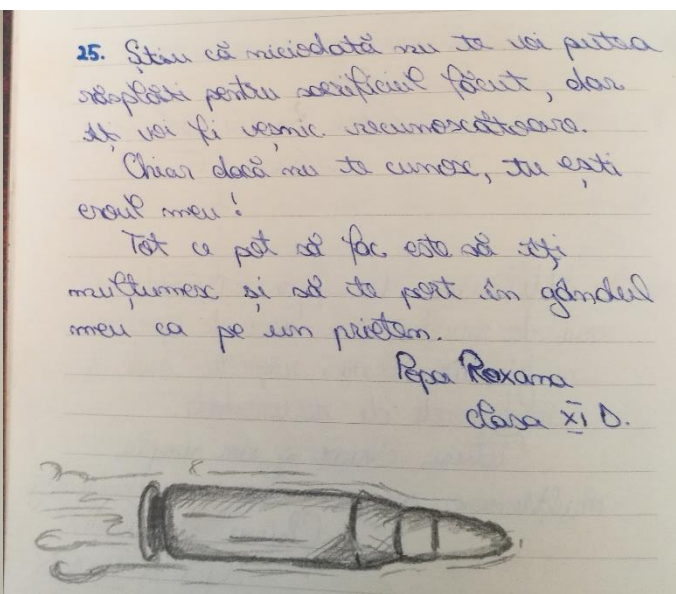
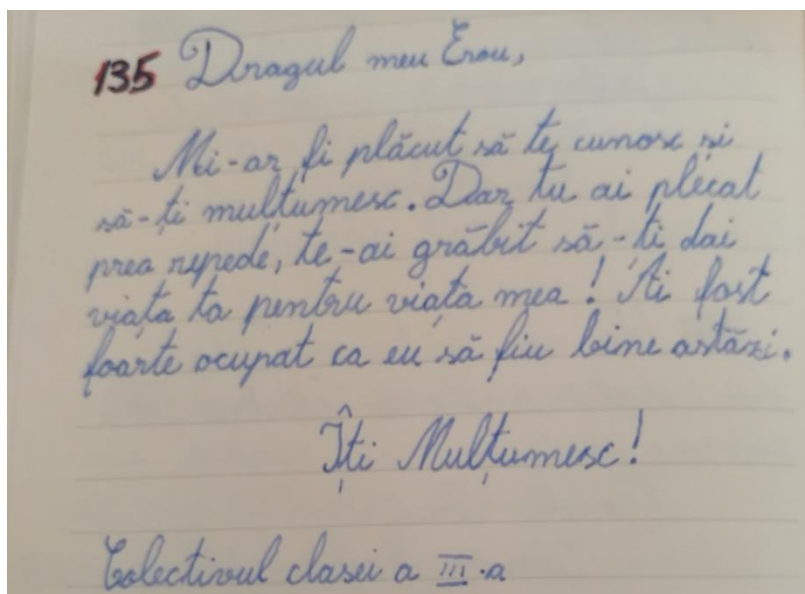
Nu mi-am pus niciodată întrebarea de ce-mi plac iile, fiindcă o astfel de întrebare e absurdă prin însăși enunțarea ei: când ceva ne place, ne place pur și simplu, dincolo de argumente. Totuși, știu ce îmi place la o ie. Nu e vorba de aspect, deși eleganța ei diafană ar putea constitui un motiv. E vorba de o stare pe care o creează faptul de a privi sau de a îmbrăca o ie; o stare pe care n-o pot descrie mai bine decât printr-un cuvânt: luminoasă. Pânza subțire și ușor aspră are o finețe total diferită de cea a mătăsii, de exemplu. Dacă mătasea e senzuală, pânza țesută în casă te supune unui fior de curăție, de prospețime. Mătasea te învâluie în umbre dulci, pânza de cânepă te îmbracă în lumină. Gura încrêțită a cămășii imaginează un soare ce iradiază zecile de cute ce se desfășoară în lungul bluzei, de-a lungul corpului ce o poartă. Cusăturile de pe ie sunt la fel de spectaculoase, fie că sunt în negru, fie că bucură ochiul cu combinații rafinate și vesele de culori. Stilizări ale unor flori, păsări sau arbori, motive geometrice simple, dar care se împletesc în șiruri elaborate, toate transformă ia într-un produs artistic complex, într-o bucurie pentru simțuri și pentru suflet. Multă vreme am considerat că portul unei ii sau simpla ei contemplare îmi creează o stare de bine doar pentru că îmi place. Mai târziu am înțeles că ia este un veșmânt magic și că magia ei este complexă: există un text magic, există un

context și un ritual. Textul ei este constituit din motivele cusute cu mîgală și care nu sunt doar niște forme estetice, stilizate. Motivele geometrice sunt reprezentări ale soarelui, ale luminii, ale vieții. Sunt semne dintr-un alfabet apotropaic ce-și duce la împlinire menirea în ciuda ignoranței privitorului care doar le admiră, fără a le înțelege sensul. Un mesaj este decriptat de către receptorul lui doar dacă acesta cunoaște codul în care a fost elaborat. Abia după deciptare mesajul este înțeles, interiorizat. Privind niște hieroglife nu avem o reacție imediată traductibilă în senzații sau în gânduri, nu înregistrăm o schimbare de stare a ceea ce numim eu. Suntem, poate, impresionați de vechimea lor sau curioși cu privire la înțelesul lor. Nimeni, însă, nu-și propune să traducă textul iconic al unei ii. Nu avem nevoie să înțelegem (printr-un proces cognitiv) reprezentările cusute, fiindcă le simțim într-un mod direct și profund, eludând inter-mediul minții. Le înțelege direct sufletul nostru care se simte bine. Se simte liber, frumos, optimist. Ia este un veșmânt a cărui magie funcționează oricum, oriunde, asupra oricui. Niciun act magic nu este eficient dacă nu are la bază încrederea în magician. Orice magie are nevoie de un subiect activ, conștient, sau de un solicitant cu intenții bine definite. Ia nu-ți cere să crezi în ea, nu-ți cere să-i înțelegi textul din fire și din culoare, nu-ți cere nici măcar s-o îmbraci. E suficient s-o privești. Prin ea ți se deschide percepția unei lumi a purității, a forței spirituale, a gingășiei, a bucuriei de a trăi, a armoniei tuturor elementelor, într-un cuvânt a unei Lumi a Luminii. Dacă o și îmbraci, dacă intri în con-textul pe care-l presupune un astfel de gest prin care-ți declari apartenența la această Lume, atunci magia e desăvârșită: împlinești un ritual străvechi al asumării optimiste a vieții.

context și un ritual. Textul ei este constituit din motivele cusute cu mîgală și care nu sunt doar niște forme estetice, stilizate. Motivele geometrice sunt reprezentări ale soarelui, ale luminii, ale vieții. Sunt semne dintr-un alfabet apotropaic ce-și duce la împlinire menirea în ciuda ignoranței privitorului care doar le admiră, fără a le înțelege sensul. Un mesaj este decriptat de către receptorul lui doar dacă acesta cunoaște codul în care a fost elaborat. Abia după deciptare mesajul este înțeles, interiorizat. Privind niște hieroglife nu avem o reacție imediată traductibilă în senzații sau în gânduri, nu înregistrăm o schimbare de stare a ceea ce numim eu. Suntem, poate, impresionați de vechimea lor sau curioși cu privire la înțelesul lor. Nimeni, însă, nu-și propune să traducă textul iconic al unei ii. Nu avem nevoie să înțelegem (printr-un proces cognitiv) reprezentările cusute, fiindcă le simțim într-un mod direct și profund, eludând inter-mediul minții. Le înțelege direct sufletul nostru care se simte bine. Se simte liber, frumos, optimist. Ia este un veșmânt a cărui magie funcționează oricum, oriunde, asupra oricui. Niciun act magic nu este eficient dacă nu are la bază încrederea în magician. Orice magie are nevoie de un subiect activ, conștient, sau de un solicitant cu intenții bine definite. Ia nu-ți cere să crezi în ea, nu-ți cere să-i înțelegi textul din fire și din culoare, nu-ți cere nici măcar s-o îmbraci. E suficient s-o privești. Prin ea ți se deschide percepția unei lumi a purității, a forței spirituale, a gingășiei, a bucuriei de a trăi, a armoniei tuturor elementelor, într-un cuvânt a unei Lumi a Luminii. Dacă o și îmbraci, dacă intri în con-textul pe care-l presupune un astfel de gest prin care-ți declari apartenența la această Lume, atunci magia e desăvârșită: împlinești un ritual străvechi al asumării optimiste a vieții.

DORINȚA MARII UNIRI ÎN POEZIILE SECOLULUI AL XIX-LEA

Rîstoiu Rareș, Sora Andreea, Vrânceanu Cristina,
clasa a XI-a A
Coordonator, profesor Aura Eftimie

Theodor Aman - „Hora Unirii la Craiova”

istorică elevului. Cu toate că acum mult timp conștiința supremă era cea religioasă, începând cu Umanismul Renascentist apare cea istorică. Credem că o astfel de conștiință istorică ne poate ajuta să înțelegem mai bine trecutul, tradițiile istorice, scopurile și idealurile poporului nostru. Aceasta a fost promovată prin prezența temei Marii Uniri în Țara Românească în

diferite opere precum poeziile din perioada pașoptistă, ce precedau unitatea Principatelor

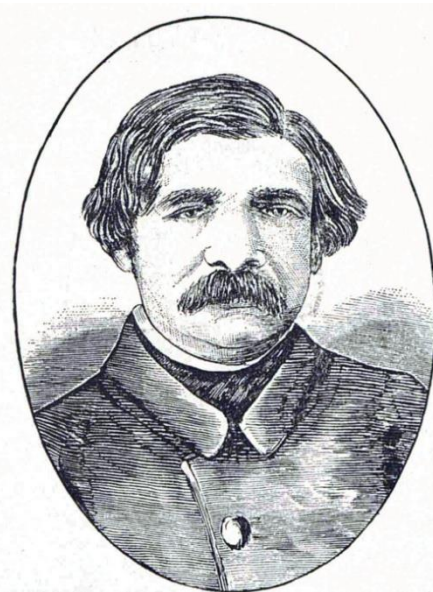
Române. Un exemplu de poet ce a promovat această temă este Ion Heliade Rădulescu cu poezia „Sonet la anul 1830”, acest lucru fiind evident prin versurile: „Unirea, cîntea în români crească/ Dreapta reformă în veci trăiască/ Cheile sună...tot s-a deschis”. Aici Heliade vede Unirea ca o cheie deschizătoare de drumuri și ca o metodă de înfrățire, menită să facă tot poporul român să fie mândru. Un alt exemplu îl constituie poeziile patriotice și în special Imnul României, „Deșteaptă-te române!” de Andrei Mureșanu, care îndeamnă românul să fie unit căci „în aste mâini mai curge un sânge de roman” și „că-n a noastre piepturi...păstrăm...un nume de Traian”. Ca atare, aceste versuri transmit tuturor românilor ideea de unire în luptele cu dușmanii, dar mai ales unirea lor cu toți cei care au originea comună, simbioza dacilor cu romanii. Însuși titlul, reluat în incipit, este un îndemn care face și azi ca sufletele românilor să tresară, un îndemn la trezirea conștiinței, la

asumarea demnă a destinului colectiv, căci „murim mai bine-n luptă, decât să fim sclavi

iarăși...”

În același registru se află poezia lui Alecsandri, „Deșteptarea României”, un monolog liric adresat unei colectivități ce trebuie să-și găsească mândria de neam: „Nu simțiți inima voastră că tresare și se bate? /Nu simțiți în pieptul vostru un dor sfânt și românesc/La cel glas de înviere, la cel glas de libertate.” Tonul grav, îndemnul la luptă, revolta de a fi subjugat atât timp au resorturi mult mai complexe, date de contextul social și politic al vremii, dar dorința ca românii de pretutindeni să se unească este evidentă, face parte din mesajul programatic al textului: „Sculați, frați de-același nume, iată timpul de frăție! /Peste Molna, peste Milcov, peste Prut, peste Carpați/Aruncați brațele voastre cu-o puternică mândrie/Și de-acum pe vecinicie/Cu toți mâinile vă dați!”.

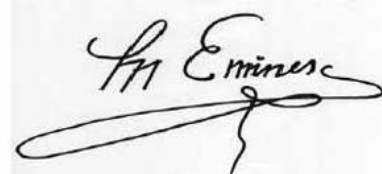
Același poet este autorul versurilor ce au răsunat ca semne ale bucuriei și mândriei unirii Țării Românești cu Moldova, la 1859, „Hora Unirii”, în care solidaritatea românilor este fără frontiere: „Hai să dăm mână cu mână/Cei cu inimă română/Să-nvrătim hora frăției/Pe pământul României!”. Din păcate, abia câteva decenii mai târziu, cei care și-au dorit o Dacie întreagă, o vor vedea de acolo, din lumea dreptilor, unde încă ne veghează cu dragostea lor de frați români. Tocmai de aceea, cea

Ion Heliade Rădulescu, poet, scriitor de povestiri scurte, editor de ziar și politician

Andrei Mureșanu, poet și revoluționar român

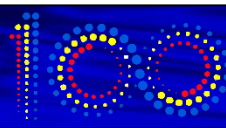
Mihai Eminescu a fost un poet romantic, prozator și jurnalist, considerat cel mai cunoscut și influent poet român

mai importantă revistă sub care s-au unit destinele artistice ale pașoptiștilor s-a numit „Dacia Literară”, ca un semn că am râvnit de secole ca toți cei care ne tragem din aceeași iluștri strămoși să trăim sub numele aceleiași țări, România.

Alt poet ce a valorificat aceste idei este și Mihai Eminescu în poezia „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie”. Din versuri reiese atitudinea mândră a eului liric, dragostea de țară, admirația și fericirea, „vis de viteză, fală și mândrie”, față de patria pe care a iubit-o cu pioșenie. Dorința de unire este exprimată metaforic, prin versuri de un înalt patriotism: „Fiii tăi trăiască numai în frăție”, pentru aceasta comparând armonia cosmică, „Ca a nopții stele, ca a zilei zori”, cu armonia românilor de pretutindeni, astfel încât neamul nostru să aibă „Viața în vecie, glorie, bucurie”. Dragostea față de pământul acesta și oamenii lui reies și din versuri precum „Brațele nervoase, arma de tărie, / La trecutu-ți mare, mare viitor!”, prin care poetul așează măreția înaintașilor pe același pedestal cu cea a prezentilor, dar mai ales a viitorilor români, ca o promisiune că nu ne vom dezminți... Chiar și epitetul „dulce” din titlu, reluat în versul refren, este un element ce anticipează frumusețea mesajului poetic, adunând în semnificația sa toată iubirea pentru această patrie care, în opinia lui Marin Sorescu, ar fi trebuit să poarte un singur nume, Eminescu. (poezia „Trebuiau să poarte un nume”).

Așa cum artiștii noștri au remarcat în toate scrierile lor alese, cu toții ar trebui să fim recunoscători tuturor celor care s-au luptat ca noi să fim liberi, fericiți și ca astăzi să ne putem numi **români!**

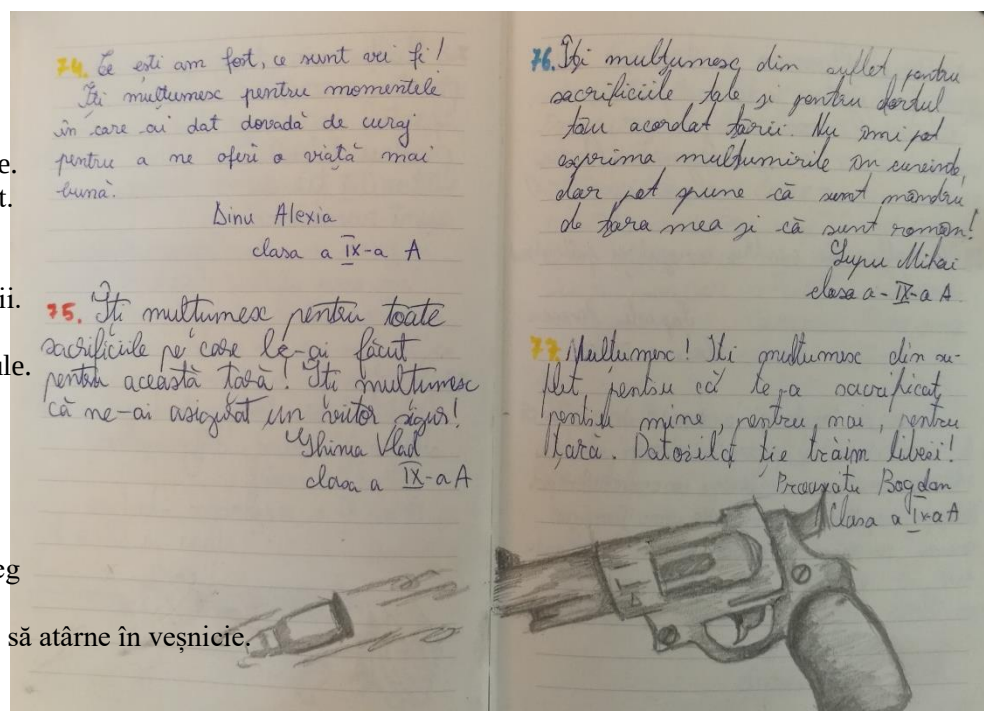

Întâlnire cu stelele

Sabina Burlacu,
clasa a VIII-a

Mă învârt. Mă doare ecoul.
Lumina e prea departe. Departe de mine.
Departe de întunericul în care mă învârt.
Mă învârt, mă învârt.
Nasc comete. Mă doare depărtarea.
Pământul-mamă a tăiat cordonul nașterii.
M-a născut. Sunt vie. Sunt moartă.
E frig aici și doare. Mă învăluie tentacule.
Sunt singură. Îmi bate doar o inimă.
Sunt un amalgam de celule.
Nimic nu mai are continuitate în mine.
Nimic nu e conexiune.
Sunt o întâmplare în întuneric.
Un copil al stelelor, al Universului întreg
și totuși al nimănui.
Mă culc pe un meteorit și îmi las brațul să atârne în veșnicie.

30 octombrie

Teodora Ciopârtac - clasa a X-a C

Să vă fie frică, țara se ridică.
Oameni mulți, cu tropote, inundă străzile.
Se aude într-o parte: "Unde-i acea dreptate?"
Altă erupție ... nu mai vrem corupție!
Afișe sfâșiate cu mesaje cenzurate,
Tineri pierduți prin ploaie cu ghetele-n noroaie,
Zbierând pentru ce-i al lor, viitorul acestui popor.

Ei au îngropat bunătatea în straturi de ignoranță
Și pretind că pot păstra totul în siguranță.
Nu mai privim frumusețea, o găsim doar în strălucitorul tezaur,
Iar fericirea ne-o imaginăm înveșmântată în aur.
Nu mai vreau să subjugăm totul și să ne trăim cu toții!
Nu mai vreau să clădim un de nedărâmat mausoleu al neumanității!

Ne luptăm între noi, dar nu mai știm cu ce scop...
Am vrut să conducem, suntem conduși,
Ce crud, iar acum au ajuns în înaltul punct de disperare,
Cerând iertare, împărțind promisiuni de recuperare,
Dar asta va muri odată cu noi!
Așa că trebuie să murim pentru schimbare? Pentru a binelui arătare?
Nu, nu pe noi, ci răul ce zace adânc în voi!

Vreau să îmbrăcăm viitorul în fericire,
Dar cu ce scop, dacă ignoranța e vie?
Cu ce scop dacă mintea lor e plină de mediocritate și lenevie,
Iar moartea ia amploare în grozăvie?

Am încercat să ne revoltăm, dar am fost păcăliți din nou...
Ne-ați prins în capcană și totuși cu mâna goală.
Data viitoare vom fi mai mulți, mai cruzi și voi veți fi încremeniți!
Încă un sfat: "Fugiți!"

sursă foto: MEDIAFAX.RO

100 de ani de medicină și de biologie românească

Mihnea Burlacu, clasa a XI-a C

În ultimii 100 de ani, în istoria românilor s-au înregistrat numeroase descoperiri în domeniul biologiei și al medicinei, precum și personalități reprezentative în plan mondial pentru aceste domenii.

Putem începe seria personalităților cu Nicolae Paulescu, descoperitorul neacreditat al insulinei.

Nicolae Paulescu

În sesiunea din 23 iulie 1921 a Societății de Biologie, Nicolae Paulescu prezintă în patru comunicări rezultatele cercetărilor sale privind acțiunea extractului pancreatic în cazurile de diabet, comunicări ce sunt publicate în revista Societății. Paulescu publică separarea unui principiu activ antidiabetic din pancreas, pe care îl denumește pancreina, în numărul din 31 august 1921 al revistei de specialitate Archives Internationales de Physiologie, revistă cu apariție simultană în Franța și Belgia. În anul 1922, Paulescu obține, de la Ministerul Industriei și Comerțului din România, brevetul de invenție nr. 6255 intitulat „Pancreina și procedeul său de fabricare”. În nici una din publicații, Nicolae Paulescu nu amintește însă de experimentele similare publicate de Israel Kleiner în 1915 și în 1919.

Aceste publicații au precedat cu 8-10 luni anunțarea de către Fr. Grant Banting și Ch. Herbert Best din Toronto (Canada) a descoperirii insulinei. Bazându-se pe o traducere incorectă a textului articolelor publicate, Banting și Best neagă influența rezultatelor la care ajunsese profesorul Paulescu și afirmă că, deși Paulescu a demonstrat eficacitatea extrasului pancreatic în a reduce cantitatea zahărului sau a ureei din sânge a animalelor diabetice, el ar fi declarat că injecțiile nu ar avea efect:

„Paulesco has recently demonstrated the reducing effects of whole gland extract upon the amounts of sugar, urea and acetone bodies in the blood and urine of diabetic animals. He states that injections into peripheral veins produce no effect and his experiments show that second injections do not produce such marked effect as the first.”

— Banting FG & Best CH., *Journal of Laboratory and Clinical Medicine*, 1922

Comitetul de acordare a Premiului Nobel pentru Fiziologie sau Medicină din anul 1923 îi recompensează pe Frederick G. Banting și John Macleod pentru demonstrarea primului tratament eficient pentru diabet la om.

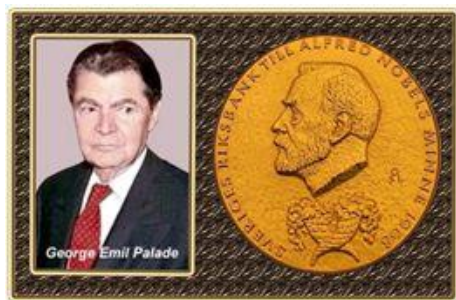
Amintim în aceste rânduri și pe George Emil Palade, ce a adus numeroase contribuții în domeniul biologiei celulare și în studiul celulei.

George Emil Palade a arătat importanța excepțională a microscopiei electronice și a biochimiei în studiile de citologie. Cum nu era biochimist, a inițiat o colaborare cu Philip Siekevitz. Împreună au combinat metodele de fracționare a celulei cu microscopie electronică, producând componenți celulari care erau omogeni morfologic. Analiza biochimică a fracțiunilor mitocondriale izolate a stabilit definitiv rolul acestor organite subcelulare ca un component major producător de energie.

Cel mai important element al cercetărilor lui Palade a fost explicația mecanismului celular al producției de proteine. A scos în evidență particule intra-citoplasmice bogate în ARN, la nivelul cărora se realizează biosinteza proteinelor, numite ribozomi sau corpusculii lui Palade. Împreună cu Keith Porter a redactat revista „The Journal of Cell Biology” („Revista de Biologie Celulară”), una dintre cele mai importante publicații științifice din domeniul biologiei celulare.

În 1961 G. E. Palade a fost ales membru al Academiei de Științe a SUA. În 1973 părăsește Institutul Rockefeller, transferându-se la Universitatea Yale, iar din 1990 a lucrat la Universitatea din San Diego (California).

În 1974 dr. E. Palade a primit Premiul Nobel pentru Fiziologie sau Medicină, împreună cu Albert Claude și Christian de Duve ”for discoveries concerning the functional organization of the cell that were seminal events in the development of modern cell biology” (în traducere: „pentru descoperiri privind organizarea funcțională a celulei ce au avut un rol esențial în dezvoltarea biologiei celulare moderne”), cu referire la cercetările sale medicale efectuate la Institutul Rockefeller pentru Cercetări Medicale). George Palade este ales membru de onoare al Academiei Române în anul 1975. În 1989 a fost desemnat membru de onoare al Academiei

George Emil Palade și
medalia Premiului Nobel

Regele Ferdinand,
nepotul lui Carol I este unul din regii importanți ai României. Sub aripa unchiului său devine un rege puternic care se va dedica cu totul românilor punându-și viața personală pe plan secundar. În timpul domniei sale s-a înfăptuit Marea Unire din 1918, s-au pus bazele consolidării statului național unitar român și s-au adoptat măsuri fundamentale pentru dezvoltarea țării noastre: votul universal, reforma agrară, Constituția din 1923. A susținut cultura poporului sprijinind Academia Română, câștigând astfel stima predecesorilor săi, dar și titlul de “Regele tuturor românilor”.

Româno-americane de Arte și Științe (ARA) la Universitatea din California.

La 12 martie 1986, președintele Statelor Unite, Ronald Reagan, i-a oferit Medalia Națională pentru Știință pentru „descoperirea fundamentală” a unei serii esențiale de structuri complexe cu înaltă organizare prezente în toate celulele biologice.

Printre oamenii importanți ce au trăit în secolul trecut, se remarcă și Grigore Antipa. Acesta și-a adus contribuțiile în domeniile naturalismului, biologiei darwiniste, zoologiei, ecologiei, precum și oceanografiei.

El s-a consacrat studierii Dunării și Mării Negre, participând în 1893 la o expediție în jurul acestei mări, expediție organizată de țările riverane și care a durat nouă luni. Regele Carol I i-a pus la dispoziție, pentru această expediție, crucișătorul Elisabeta. Cu această ocazie a întreprins primele cercetări de biologie marină. Cele mai semnificative rezultate au fost obținute în domeniul hidrobiologiei, el fiind considerat ca un precursor, în acest domeniu, atât în știința românească, cât și în cea mondială.

Grigore Antipa renovează, în anul 1906, Muzeul Național de Istorie Naturală din București, muzeu care acum îi poartă numele.

În anul 1932, G. Antipa înființează Institutul Biooceanografic din Constanța, cu rezervațiile și stațiunile de cercetări de la Agigea și de la Capul Caliacra.

El descoperă și o nouă specie de meduză, „Capria sturdzii”, în apropierea insulei Capri din Italia.

Ultimul, dar nu cel din urmă din această listă, este biologul de renume internațional Emil Racoviță, fiind în același timp și speolog și explorator.

Acesta este renumit pentru expediția antarctică la bordul navei „Belgica”. Această expediție, care pornește din Anvers, în august 1897, avea un caracter internațional, la ea participând și norvegianul Roald Amundsen ca ofițer secund, medicul american Frederick Cook, meteorologul polonez Antoine Dobrowolski și geologul Henryk Arctowski.

Cu prilejul escalelor făcute în Chile și pe țărmurile strâmtoarei Magellan, efectuează cercetări complexe asupra florei și a faunei. În apropierea Țării Palmer din Antarctica, expediționarii descoperă o strâmtoare care a primit numele navei „Belgica” și câteva insule (una numită de Racoviță insula Cobălcescu). Expediția mai înscrie pe harta încă incompletă a Antarcticii și insula Wiencke și Țara lui Danco, după numele celor doi membri ai expediției care au pierit în această călătorie.

În perioada când „Belgica” a fost prizoniera ghețurilor (martie 1898 - februarie 1899), naturalistul expediției, împreună cu ceilalți oameni de știință, au întreprins numeroase observații și cercetări științifice. Materialul adunat a constituit obiectul unui număr de 60 volume publicate, reprezentând o contribuție științifică mai mare decât a tuturor expedițiilor antarctice anterioare luate la un loc. Savantul român a întreprins un studiu aprofundat asupra vieții balenelor, a pinguinilor și a unor păsări antarctice, care i-a adus o reputație bine meritată.

În 1920 a fost invitat ca profesor la Facultatea de Științe a Universității din Cluj, unde a înființat primul institut de biospeologie din lume. De asemenea, acesta este consemnat în istoria științei ca descoperitor al balenei cu cioc.

Ultimii 100 de ani din istoria României sunt presărați cu figuri și personalități ce au contribuit nu numai la dezvoltarea științei la nivelul țării noastre, ci și pe plan mondial, numele lor fiind de prea puține ori amintit, chiar și printre noi, românii.

Românii de pretutindeni ar trebui să își cunoască și să își aprecieze valorile. Sunt oameni care ne-ar putea reda stima pentru noi înșine ca popor, ne-ar putea reda sentimentul mândriei naționale. În plus, prin cercetările lor privind medicina și biologia, precum și alte domenii, au adus o contribuție importantă la cultura umanității. Cum le putem cere altora să ne respecte și să ne aprecieze dacă nu o facem noi înșine?

Bibliografie: <https://ro.m.wikipedia.org>

Take Ionescu a fost un om politic, avocat și ziarist român, care a deținut funcția de prim-ministru al României între 1921-1922. Pe parcursul carierei sale politice, Take Ionescu a ocupat o serie de poziții ministeriale, cum ar fi ministru al instrucțiunii publice și cultelor (1891-

1898), ministru de finanțe (1904-1907), ministru de externe (1912-1914) și, în cele din urmă, președinte al Consiliului de Miniștri (1921-1922).

S-a făcut remarcant prin calitățile sale oratorice, căpătându-și în epocă porecla de „Tăchiță Gură de Aur”. A activat și în presă, conducând sau colaborând la publicații cum ar fi Românul, Epoca, La Liberté Roumaine, Dreptatea, Timpul, Constituționalul, Conservatorul, La Roumanie, Acțiunea, Universul și Evenimentul. Între 1883-1898, a fost corespondentul ziarului Times la București.

Take Ionescu a fost un susținător al intrării României în Primul Război Mondial, de partea Antantei. De activitatea sa ca ministru de externe se leagă semnarea Păcii de la București din 1913, la sfârșitul celui de-al Doilea Război Balcanic, în urma căreia România a obținut Cadrilaterul, precum și punerea bazelor Micii Înțelegeri în 1921.

A fost un sprijinitor activ al luptei pentru unitatea națională a românilor din afara granițelor, militând în același timp pentru respectarea drepturilor minorităților naționale.

Passé et présent

Professeur Christa-Carla Frățiman

L'histoire est le souvenir de l'humanité, le garde-mémoire de nos origines, de notre essence, de notre identité. Elle nous offre des leçons, des modèles (à suivre ou à éviter), elle nous définit et nous construit.

C'est elle qui nous fait apprendre l'âge vénérable de notre «vieille dame», l'Europe, qui atteint cinq siècles de vie, l'existence des civilisations préhistoriques (dont Cucuteni sur nos terres), des peintures rupestres à Lascaux ou Altamira, des migrations, des conflits sanglants. C'est pourquoi il faudrait mieux l'écouter et la connaître, pour pouvoir mieux avancer, car répéter la même sorte d'erreurs c'est condamnable.

Nous retrouvons toujours dans les livres d'histoire la lutte sans fin des peuples pour autonomie et indépendance. Il y a presque un millénaire depuis que la France est bâtie, un peu moins depuis la bataille de Posada, suite à laquelle la Valachie devient indépendante et encore moins (140 ans) depuis que la Roumanie moderne est indépendante. Si la devise de la Révolution française de 1789 – Liberté Égalité Fraternité – peut nous paraître à présent un peu périmée, vu que la liberté s'avère partielle et provisoire et surtout que l'égalité reste une belle utopie, celle de l'Union Européenne – Unie dans la diversité – exprime toujours un objectif à atteindre, dans des conditions plus transparentes et plus motivantes pour tous ses actants. Guerre après guerre, sacrifice après sacrifice, idéal après idéal, nous traversons l'histoire et elle, elle nous traverse à son tour.

Un moment comme celui longtemps préparé et vécu en 1918 de mars jusqu'en décembre, devrait nous servir de phare à travers ces temps troubles, comme trouble a été chaque période passée. Et ce qu'il faudrait retenir du passé c'est que nous avons absolument besoin de dirigeants éclairés qui mettent l'intérêt du peuple et de l'État au-dessus de tout, car l'État c'est nous, le peuple.

După minunata perioadă în care în România și-a pus amprenta Regina Elisabeta, românii s-au putut bucura de prezența unei alte femei remarcabile, aceasta fiind **Regina Maria**, născută în familia regala britanică, în anul 1875.

Regina Maria Alexandra Victoria a fost o personalitate puternică și influentă în secolul al XX-lea. Aceasta și-a iubit extrem de mult poporul, îndrăgostindu-se de tradițiile, obiceiurile și portul tradițional al românilor.

“Exista un singur bărbat la palat și acela este regina” spune Charles de Saint-Aulaire ce dorește să își arate respectul față de aceasta. Regina Maria avea să devină regină la doar 19 ani și reușește să se implice pe toate planurile. Ea a fost sfetnicul cel mai important al regelui, iar după perioada dintre anii 1914-1916, în care România nu știa de partea cui să participe în război, aceasta a avut o importantă influență în a-l determina pe rege să intre, în anul 1916, în război, de partea Antantei.

Regina Maria a urmărit constant întărirea legăturilor dintre România și Marea Britanie, dovedind reale calități diplomatice în susținerea și apărarea intereselor României. S-a opus intrării României în Primul Război Mondial de partea Puterilor Centrale și a susținut alianța cu Antanta, în vederea susținerii de către aceasta a realizării statului național român. Pe timpul războiului și-a însoțit soțul în refugiu în Moldova, activând ca soră de caritate în spitalele militare, activitate care a făcut să fie numită în popor „mama răniților”.

Regina se bucura de o mare popularitate, datorită Caselor Regale cu care se înrudea și poziției pe care o ocupa, profitând de acestea pentru a se dedica vieții de regină.

S-a implicat în susținerea culturii, continuând munca Reginei Elizabeta a României, fiind o iubitoare de artă, filosofie și poezie. Asemeni Reginei Elizabeta, Regina Maria a scris poezii și povestiri pentru copii și s-a ocupat de sprijinirea cu burse a tinerilor artiști în devenire. De asemenea, i-a plăcut foarte mult să picteze, având ca flori preferate macii și crinii. Fiind o mare iubitoare de pictură, a colecționat lucrările de artă ale unor pictori celebri și este extrem de apreciată pentru implicarea în Primul Război Mondial, implicare pentru care este numită “Regina Soldat”.

Copilăria unui rege

Copilărie, dulce copilărie. Unde sunt vechile jocuri? Unde sunt râsetele de copil inocent? Unde sunt idealurile?

Pe toate le-a îngropat timpul, însă nu a reușit să îngroape și speranțele, sclipirea copilăriei din noi înșine. Pierduți în mări de vise, luptându-ne cu valuri tulburi de sentimente confuze, de la fericire la nostalgie sau furie, am fost surprinși de apusul copilăriei. O etapă scurtă din punct de vedere științific, dar o perioadă infinită din punct de vedere spiritual. Copilăria dispare dar nu și micul copil, din fericire, ținut bine într-un colț de suflet.

La fel ca orice persoană și membrii familiei regale au trăit această etapă minunată a vieții. Deoarece sărbătorim centenarul Marii Uniri am să mă opresc asupra regelui Ferdinand I Întregitorul, poreclit în copilărie "Nando", născut la 24 august 1865 ca fiu al principelui Leopold de Hohenzollern-Sigmaringen și al infantei Maria a Portugaliei.

În orice dinastie copiii regali au o misiune grea. Copilul familiei regale devine o persoană publică și viața lui este urmărită pas cu pas de tot poporul, fiind considerat un model pentru supuși.

Pentru că regele Carol nu a avut moștenitori direcți, pentru a se evita o criză regală este desemnat urmaș la tron, în 1889, nepotul de frate al regelui României.

Ferdinand era o fire timidă, delicată. A copilărit la Sigmaringen, împreună cu frații săi Wilhelm și Karl, valorificându-și pasiunea pentru plante în marea curte a castelului. Își începe studiile acasă cu o guvernanta francezoaică și apoi le continuă cu tatăl său, cel care l-a inițiat în istorie, geografie și științele naturii. Mama sa a fost cea care i-a insuflat pasiunea pentru religie. O amintire haioasă din copilăria sa este reprezentată de rugăciunea învățată de la guvernanta. Deși era prinț german el învățase să spună în franceză: "Doamne Dumnezeu, fă ca francezii să învingă în curând și ca Alsacia și Lorena să fie redade lor pentru totdeauna", fapt care l-a necăjit teribil pe regele Leopold.

La vârsta de 15 ani este trimis la Düsseldorf, împreună cu frații săi, la școala gimnazială, unde, în pofida faptului că era prinț, nu beneficia de avantaje. A excelat la limba germană și latină și a primit lecții de limba română de la profesorul Vasile Păun.

La 10 ianuarie 1893 viața lui de schimbă deoarece se căsătorește cu Maria, viitoarea regină a României, o femeie modestă, inteligentă, a cărei frumusețe era de neegalat. I-a fost mereu confidentă lui Ferdinand și a iubit necondiționat patria adoptivă, România. Prințul moștenitor a găsit în ea un sprijin permanent. De altfel, modești, delicați și sensibili, cei doi suverani s-au completat perfect. Cel mai mare regret pe care l-a avut Ferdinand pe plan personal a fost faptul că nu l-a putut determina pe fiul său, Carol, să renunțe la orgoliile și plăcerile personale.

Ferdinand rămâne unul din cei mai importanți conducători ai țării pe care a iubit-o și a condus-o timp de 13 ani cu mândrie și demnitate. Copilul Ferdinand rămâne unul sensibil, frumos, inteligent. Iată cum regina Maria reușește să descrie faptul că farmecul copilăriei ne însoțește întreaga viață: "...ceva din darul copilăriei de a desluși vedenii, adâncimi în alte adâncimi, taine și închipuiri în zilnica realitate a rămas în mine în toată calea vieții. Este o binecuvântată însușire, de a înfrumuseța orice, de a face mai atrăgătoare întâmplările și ființele și de a scoate la iveală mai mult lumina decât umbra."

Bibliografie: Iorga Filip-Lucian, "Copilăria regală", Editura Corint Books, 2014

Toma Diana, clasa a XII-a D
Îndrumător, prof. Șerban Laura

Efectul Hora

„[...] Să rămâie feciorilor și nepoților, să le fie de învățătură...”
(Grigore Ureche, *Letopisețul Țării Moldovei*)

Liceul nostru a trăit un moment de neuitat pe 5 octombrie 2018, dată care va rămâne peste timp arhivată în memoria sentimentală a elevilor și profesorilor școlii noastre.

Ziua de vineri, 5 octombrie, era oricum o zi importantă pentru elevi și profesori deoarece la acea dată se sărbătorea Ziua Mondială a Educației. Câțiva colegi însă, împreună cu Consiliul Școlar al Elevilor, au ținut să facă din această zi una cu adevărat memorabilă și au pus la cale organizarea unei hore la care să participe toți elevii care erau în acea zi la școală (clasele I-XII).

Colega noastră, d-na prof. Aura Elena Eftimie, responsabilă cu proiectele, d-na dir. adj. Maria Divoiu și d-na Laura Șerban, profesor de istorie, au „complotat” cu Rareș Ristoiu, președintele CȘE, cu scopul de a implica și în acest proiect cât mai mulți profesori,

dar, mai ales, aproape toți elevii din școala noastră. Totul s-a organizat cu acordul și implicarea d-lui director al liceului, prof. Victor Minea.

Ideea inedită a fost coroborarea Zilei Mondiale a Educației cu sărbătorirea centenarului Marii Uniri, ce se desfășoară în anul de grație 2018. Se prefigura, așadar, o horă ca o cupolă peste timp pentru prețuirea acordată înaintașilor care înfăptuiseră Marea Unire, dar și sărbătoririi Zilei Mondiale a Educației. De altfel, inițiativa (care aparținea CȘE) a început cu scrierea unei *Cărți de onoare* în cinstea ostașului român.

În pauza de la ora 10, terenul de ciment, crăpat și cenușiu, cu gropi și denivelări, a prins brusc viață odată cu revărsarea sutelor de elevi care urmau să se prindă într-o horă de mari dimensiuni, *à la Cartea recordurilor*. Îmbrăcați în ii sau în cămăși albe, cu zeci de stegulețe în mâini, cu drapelul României și steagul școlii în centru, elevii împreună cu profesorii s-au așezat pe nouă cercuri concentrice, dându-și mâna și așteptând ca „dirijorul”, prof. Aura Elena Eftimie, să dea tonul începerii horei. Maestru de ceremonii a fost, ca de obicei, Cătălin Șerban, care s-a străduit să găsească timing-ul perfect cu Aura Eftimie și cu cei care jucau hora.

Organizatorii pregătiseră din timp o adevărată *armada* audio-video, alcătuită din elevi-fotografi și cameramani, care imortalizau momentul din toate unghiurile posibile și imposibile, de jos, de pe scară, din sala de clasă de la etaj etc.

Am vrut să fac câteva poze și, când am simțit că unghiul pentru o fotografie specială trebuia să se situeze sus și lateral dreapta, m-am trezit pe acoperișul depozitului de la „Groapă” (nici nu știu cum am putut să mă cațăr acolo). Abia atunci am realizat câtă frumusețe și forță emana marea aceea albă, fluidă, vie, aflată într-o mișcare lentă, dar exactă, geometrică și acaparatoare. Mă simțeam hipnotizat...

După ce am făcut poza, a trebuit să cobor de pe acoperiș însă era cât pe ce să rămân acolo (spre amuzamentul unor elevi care mă priveau) fără puțin ajutor...

Cu certitudine, merită felicitări

responsabilul cu proiectele, d-na prof. Aura Elena Eftimie, președintele Consiliului Școlar al Elevilor, Rareș Ristoiu, prof. Laura Șerban și Cătălin Șerban, analist programator, împreună cu toți ceilalți profesori care s-au implicat, ca de altfel toți elevii din liceul nostru care au participat cu tot sufletul, mai mult ca niciodată la acest proiect.

Expunerea (vizibilitatea) liceului nostru a fost una care a depășit orice așteptări. Numai pe facebook, videoclipul pe care l-am filmat a adunat în câteva zile cca 58.000 de vizualizări, aproape de patru ori mai mult decât populația Mizilului, iar televiziunile din România și Republica Moldova au difuzat și redifuzat în week-end hora de

la „Tocilescu” de zeci de ori.

Nu știu alți colegi sau elevi cum s-au simțit, dar eu câteva zile bune am re trăit acele momente și cred că atunci mi-a trecut prin minte și mai ales prin suflet o senzație tare plăcută și cu totul nouă: o stare de bucurie și mândrie că aparțin acestei comunități de elevi și profesori care, într-o zi de toamnă, și-au dat mână cu mână într-o horă care ne-a apropiat, ne-a unit și care, mai ales, m-a făcut să simt ceea ce am numit „Efectul hora”. O frumoasă poveste ce s-a scris. De-ar dura cât mai mult...

Antena 3, Observator TV

Ziua Internațională a Profesorului, marcată într-un mod inedit la Mizil.

Peste 400 de elevi ai Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu” s-au prins în Hora Unirii și au omagiat astfel și Anul Centenar. Acțiunea a fost inițiată chiar de Consiliul Școlar al Elevilor, iar la ea au pus umărul toți copiii și profesorii din liceu. A fost prima dintre activitățile pe care unitatea de învățământ le-a pregătit pentru Centenarul Marii Uniri. Momentul a fost cu atât mai special, cu cât toții elevii au fost îmbrăcați în ii sau în cămăși albe.

Publika TV

Dans impresionant în orașelul Mizil din județul Prahova, România. De Ziua Internațională a Profesorului, 400 de elevi și dascăli au încins o horă pe terenul sportiv al liceului. Acțiunea a fost inițiată de Consiliul Școlar al Elevilor.

TV Moldova**Horă demnă de a intra în Cartea Recordurilor, în România!**

De Ziua Mondială a Educației, elevii și profesorii unui liceu au marcat într-un mod inedit această sărbătoare și au dansat ca niște adevărați profesioniști. Elevii din Moldova, în schimb și-au impresionat dascălii prin cântece și poezii. Copleșiți de gestul copiilor, unii profesori au izbucnit în lacrimi. Presa de la București scrie că peste 400 de elevi ai Liceului „Grigore Tocilescu” din Mizil s-au prins în Hora Unirii și au omagiat astfel și Anul Centenar. Acțiunea a fost inițiată de Consiliul Școlar al Elevilor, iar la ea au participat toți copiii și profesorii din liceu. Dansatorii s-au îmbrăcat în ii sau în cămăși albe. Și dacă în România s-a dansat pentru profesori, în Republica Moldova elevii le-au dedicat cântece și versuri. De dimineață, profesorii liceului „Gh. Asachi” din capitală au fost surprinși de elevi, care au întins o pancartă în fața instituției de învățământ cu versuri dedicate lor. Mai mult, aceștia le-au interpretat renumita piesă „Iubiți învățători”.

Info Prut

O horă spectaculoasă jucată la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil de Ziua Educației și pentru Centenarul Marii Uniri. Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” are drept partener în Republica Moldova Liceul Teoretic Puhoi din raionul Ialoveni.

În cadrul instituției de învățământ are loc și Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, la care participă epigamiști și autori de poezie din Țară, din Republica Moldova și regiunea Cernăuți. De-a lungul celor 11 ediții au participat la festival peste 3000 de concurenți. La eveniment au fost prezente personalități din viața culturală românească: Solomon Marcus, Ștefan Cazimir, Nicolae Dabija, Corneliu Leu, Daniel Cristea-Enache, Dan C. Mihăilescu, Mircea Ionescu Quintus, Mircea Dinescu, George Stanca, Nicolae Dragoș, Sorin Roșca Stănescu, Dan Lupescu, George Corbu,

Corneliu Berbente, Alexandru Mironov, Ecaterina Andronescu, Lucia Olaru Nenati, Sorin Preda, Efim Tarlapan, Vasile Tărășeanu, Mihai Stănescu, Marian Avramescu, Vlad Leu, Alexandru Șonea, Doru Dumitrescu, Ion Popescu Longin, Radu Gologan, Costin Diaconescu, Cristiana Maria Purdescu, Daniela Vlădescu, Mircea Vintilă. Coordonatorii festivalului sunt profesorii Laurențiu Bădicioiu și Victor Minea.

Prime Moldova TV**Ziua Profesorului, marcată prin dans în România.**

Peste 400 de elevi și dascăli s-au prins într-o horă pe terenul sportiv al unui liceu.

Republica News**HORĂ demnă de CARTEA RECORDURILOR la o școală din Prahova!****Radio Vocea Basarabiei**

Horă spectaculoasă jucată la Liceul din Mizil de Ziua Educației pentru Centenarul Marii Uniri. Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” are drept partener în Republica Moldova Liceul Teoretic Puhoi din raionul Ialoveni. În cadrul instituției de învățământ are loc și Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, la care participă epigamiști și autori de poezie din Țară, din Republica Moldova și regiunea Cernăuți.

TVR Moldova

Horă jucată la Liceul din Mizil, județul Prahova de Ziua Educației pentru Centenarul Marii Uniri.

Elevii și profesorii Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil, județul Prahova, au încins Hora Unirii pentru a marca Ziua Mondială a Educației și Centenarul Marii Uniri. Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” are drept partener în Republica Moldova Liceul Teoretic Puhoi din raionul Ialoveni, menționează InfoPrut.ro. În cadrul instituției de învățământ are loc și Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, la care participă epigamiști și autori de poezie din România, Republica Moldova și din regiunea Cernăuți. De-a lungul celor 11 ediții ale festivalului au participat peste 3000 de concurenți.

Prahova News

Ziua Educației a fost marcată în avans de elevii Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil. Peste 400 de tineri au marcat joi, 4 octombrie, această zi, dar și Anul Centenarului, prinzându-se în Hora Unirii pe muzica lui Alexandru Flechtenmacher și versurile lui Vasile Alecsandri. „Acțiunea a fost inițiată de Consiliul Școlar al Elevilor și coordonatorul de proiecte și a prins contur cu implicarea tuturor elevilor și a profesorilor școlii. Este prima din activitățile înscrise în

programul educativ al școlii dedicate Centenarului prin care copiii - adolescenții - adulții au reînviat scena Unirii Moldovei cu Țara Românească la 24 ianuarie 1859, eveniment ce precede Marea Unire din 1918”, ne-a declarat prof. Aura Eftimie, coordonator de proiecte la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil. Momentul a fost cu atât mai inedit cu cât toți elevii au fost îmbrăcați în cămăși albe sau ii. Cei prezenți au format mai multe cercuri. Evenimentul a fost organizat și cu ocazia Centenarului Marii Uniri și a Zilei Internaționale a Educației.

➤ În *Dicționarul Universal al Limbei Române*, Lazăr Șăineanu, a șasea edițiune, 1929, p.297: „Joc în care dănțuitorii se prind de mâini și formează un cerc mare: hora este jocul național al românilor, azi mai ales la țară; în Ardeal horele se numesc chiuituri sau strigături.”

➤ În *Dicționarul limbii românești (etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arhaizme, neologizme, provincializme)*, August Scriban, edițiunea întâi, București, 1939, p.604:

„Bg.horó, d.ngr horós horă, de unde și albanezul hóra, de jur împrejur și turcescul hora, horă. Cel mai obișnuit dans popular românesc (în cerc și ținându-te de mână)

pe măsura 3-4 sau 3-8 și 2-4.

➤ În *Dicționarul explicativ al limbii române de azi*, Elena Comșulea, Vasile Șerban, Sabina Teiuș, Litera Internațional, București, 2008, p.297: „Dans popular românesc cu ritm domol, în care jucătorii se prind de mâini făcând un cerc închis.”

A consemnat
Laurențiu Bădicioiu

Octavian Goga (n. 1 aprilie 1881, Rășinari — d. 7 mai 1938, Ciucea) a fost un poet român, dramaturg, jurnalist traducător, scriitor, politician de extremă dreaptă, prim-ministrul României de la 28 decembrie 1937 până la 11 februarie 1938 și Membru al Academiei Române din anul 1920. Fiu de preot și învățătoare, acesta se lansează publicistic la doar 17 ani în ziarul “Tribuna” din Sibiu.

A fost vașnic apărător al drepturilor țăranilor, criticând adesea modul de guvernare al politicianilor vremii, fiind astfel arestat din acest motiv. A luptat mereu pentru alipirea Transilvaniei la România, iar din cauza activităților sale politice în România, guvernul maghiar de la Budapesta i-a înaintat lui Goga (ca cetățean austro-ungar) un proces de înaltă trădare, fiind condamnat la moarte .

La încetarea ostilităților și semnarea păcii de la București, Goga a fost nevoit să părăsească România, plecând în Franța. În vara anului 1918 s-a constituit la Paris “Consiliul Național al unității Române”, forum de presiune asupra marilor puteri pentru obținerea unității statale românești. Astfel, la începutul anului 1919, Goga s-a întors în România Mare.

În 1920 Goga a fost ales membru al Academiei și, în 1924, a primit Premiul Național de poezie.

Copilărie

Mădălina Drăghici, clasa a X-a C

M-aș clăti cu pulbere de stele,
Doar ca să devin copil,
Să mă pot bucura pe deplin,
De aventuri și nu suspin.

Mi-aș arunca inima în foc,
Doar ca să mai simt o dată,
Plăcerea dragii bucurii.
Sa mă arunc și să revin,
În lumea de copil.

Doar tu...

Viorica Iacomir, clasa a X-a C

Doar tu mă faci să uit de supărare
Doar tu, găsești în mine alinare
Doar tu mi-aduci lumina în cuvânt
Doar tu, aduci eternul pe Pământ.

Eu nu cunosc alt drum, doar libertatea,
Prin care îmi găsesc identitatea
Iubirea e puterea de-a-nvia
Sufletul, nimicit de umbra ta.

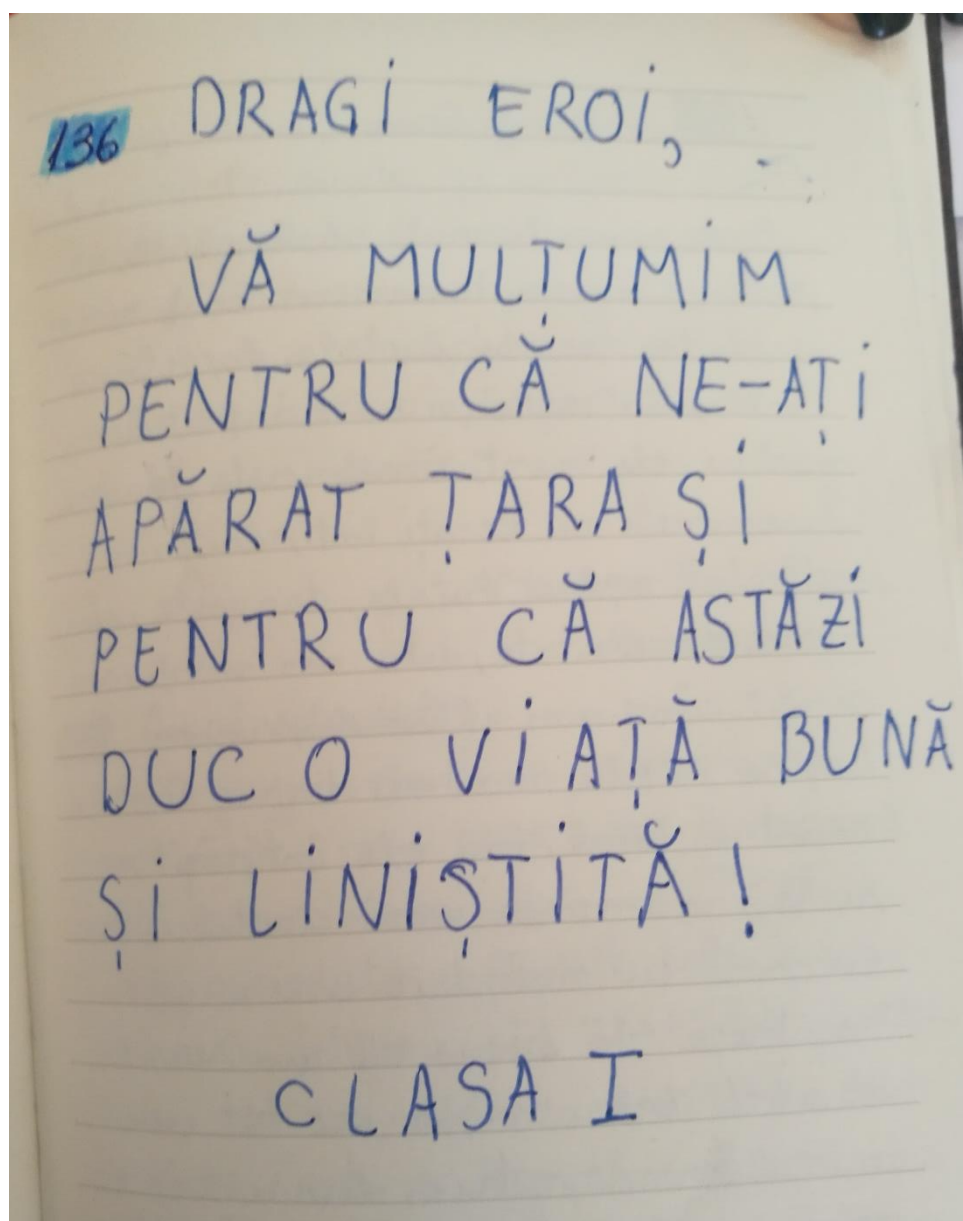
O unică iubire mi-a fost dată
Nu pot s-o dau uitării niciodată
Mă poate năpusti în suferință
Dar o voi purta în suflet cu credință.

Doar dragostea pe care ți-o rostesc
Mă face cu adevărat să trăiesc
Doar chipul tău suav, neliniștit
Mă face să tânjesc la infinit.

Uniunii Sovietice, fiind martor la

Ion Inculeț, om politic, academician, luptător pentru emanciparea politică a românilor din Basarabia, s-a implicat în mișcarea pentru unirea Basarabiei cu Vechiul Regat. La prima ședință a Sfatului Țării, desfășurată la Chișinău pe 21 noiembrie 1917, Ion Inculeț a fost ales în unanimitate președinte al acestui organism care va prelua oficial conducerea Basarabiei. Din această poziție va declara independența Republicii Democratice Moldovenești (ianuarie 1918), iar la 27 martie 1918 va semna Rezoluția unirii cu România, adoptată cu 86 de voturi pentru, 3 contra și 36 abțineri, în prezența primului ministru român Alexandru Marghiloman. A înființat, în august 1918, alături de Pantelimon Halippa, Partidul Țărănesc din Basarabia, prin intermediul căruia va milita pentru înfăptuirea reformei agrare. A îndeplinit funcții în cadrul guvernărilor liberale după fuziunea PTB cu PNL. Din păcate, din funcția de ministru de stat va asista la evacuarea Basarabiei, măsura luată în iunie 1940 ca urmare a cedării guvernului român în fața ultimatumului

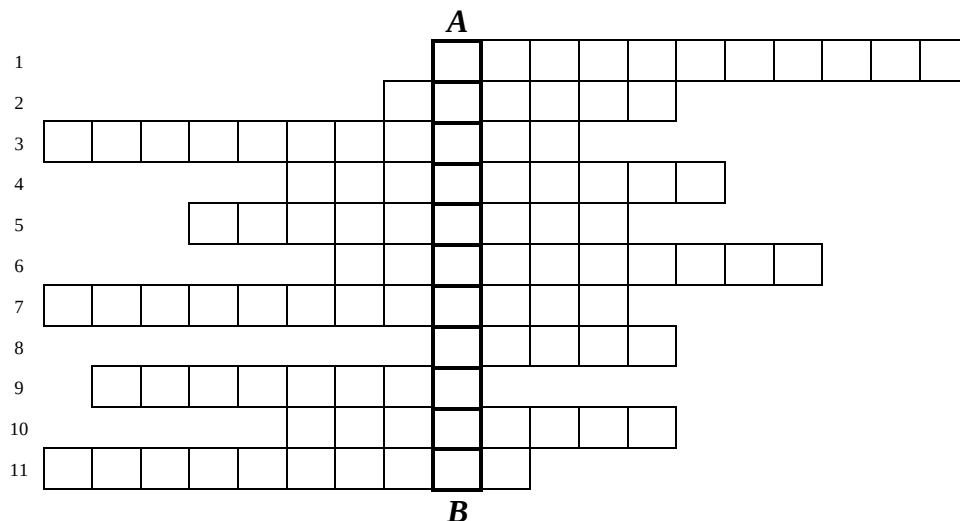

Rebus istoric

Jecu Rebeca - clasa a XII-a D
Îndrumător, prof. Șerban Laura

La o rezolvare corectă, veți descoperi pe coloana A-B rezultatul zilei de 1 decembrie 1918.

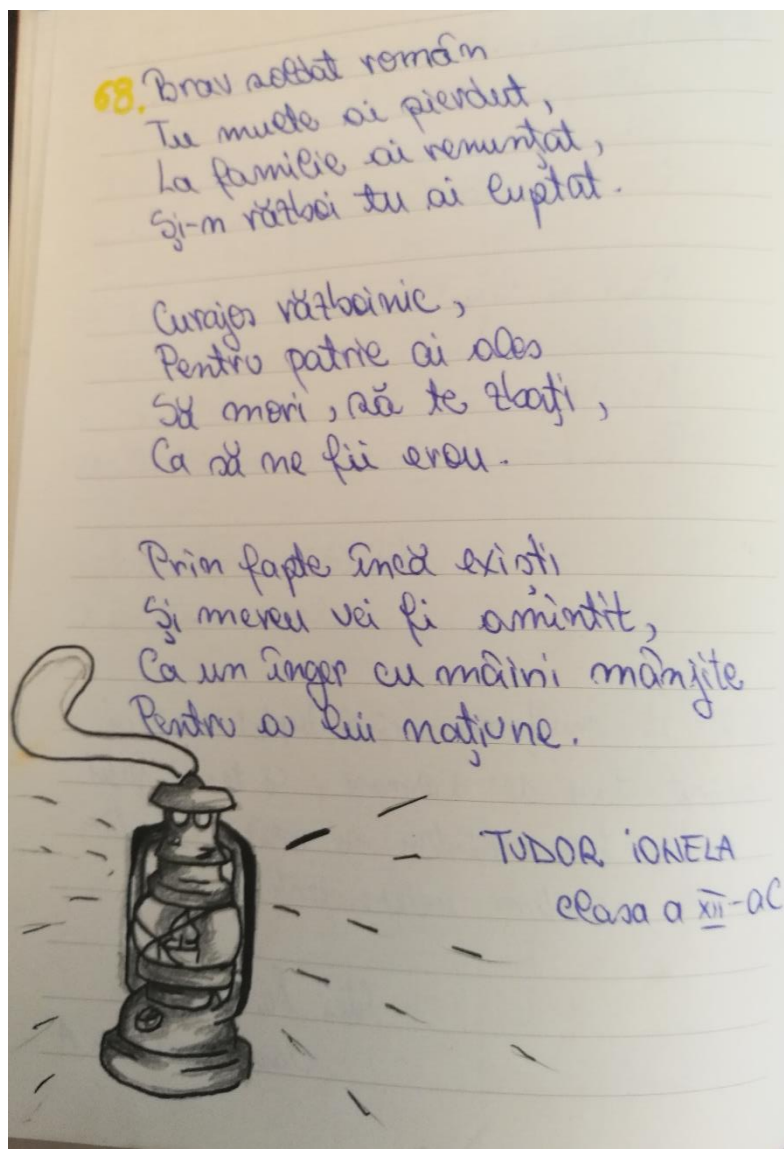
1. Primul Război Mondial este numit de români războiul de națională.
2. Vasile....., personalitate care a citit Rezoluția de unire a Transilvaniei cu România la 1 decembrie 1918.
3. Alexandru....., prim-ministru al României care a semnat pacea „rușinoasă” de la București din aprilie 1918 cu Puterile Centrale.
4. Pământ românesc supus unui intens proces de rusificare între 1812-1918.
5. Rege al României în timpul căruia s-a realizat Marea Unire.
6. Eremia....., general român participant la bătălia de la Mărășești.
7. Provincie românească ce a hotărât unirea cu România la 1 decembrie 1918.
8. Iuliu....., președinte al Consiliului Dirigent din Transilvania.
9. Provincie românească cu capitala la Cernăuți.
10. Alexandru....., general român, participant la bătăliile de la Mărăști și Oituz.
11. Teritoriu românesc alipit României în 1913, după al doilea război balcanic.

Pantelimon Halippa, om politic și publicist basarabean, a luptat pentru afirmarea spiritului românesc în Basarabia și pentru unirea cu România. A fost unul dintre fondatorii Partidului Național Moldovenesc și a reprezentat ziarul "Cuvântul Moldovenesc" la întâlnirea de la Odessa a ofițerilor și soldaților români (aprilie 1917), la Congresul preoțesc de la Chișinău, la Adunarea Cooperativelor din Basarabia, la întâlnirile profesorilor și învățătorilor moldoveni și la delegațiile țăranilor din Basarabia. A participat activ la adunarea Sfatului Țării din 27 martie 1918 pentru a vedea cu ochii lui "cum crește România mică în România Mare." De asemenea a activat în delegația basarabeană în legătură cu unirea Transilvaniei și a Bucovinei. A fost vicepreședintele delegației Sfatului Țării, Ion Inculeț - președinte, primită de către regale Ferdinand I.

După unire, Pantelimon Halippa s-a implicat în viața politică a țării în calitate de ministru și de membru al PNȚ. De asemenea, a avut o importantă contribuție la dezvoltarea culturii românești din Basarabia fiind fondatorul Universității populare din Chișinău; organizează Conservatorul Moldovenesc din Chișinău, a întemeiat Societatea Scriitorilor și Publiciștilor basarabeni.

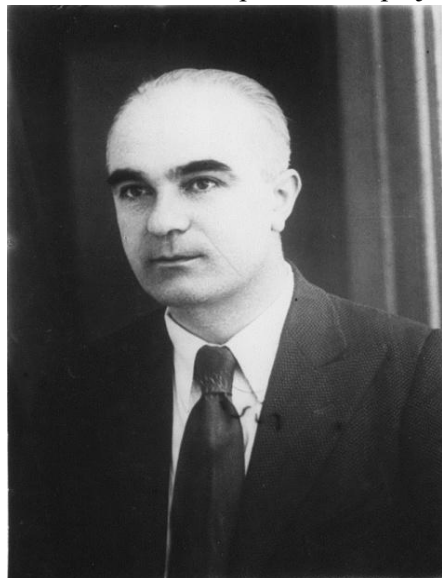
GRIGORE T. POPA

o viață demnă în slujba umanității

Adina Stoican - clasa a XII-a A
Prof. dr. Maria Divoiu

„Din tot ce înfăptuim noi atât are valoare: cât se leagă, în vreun fel oarecare, de ceea ce este universal, de ceea ce este etern. Restul este zgura unui material consumat.” (Grigore T. Popa)

Grigore T. Popa, născut la 1 mai 1892 în comuna Șurănești, (actualmente Emil Racoviță) din județul Vaslui, a fost unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai învățământului medical din România. Poate fi considerat un exemplu viu de om care nu s-a lăsat purtat de împrejurări, care nu a trăit repetitiv și a preferat „să-și complice biografia”.

Deși avea o situație materială precară, Gr.T. Popa a încheiat cu succes studiile secundare la Liceul Național din Iași, iar în 1911 s-a înscris la Facultatea de Medicină din Iași.

La 15 ani, Grigore T. Popa traduce „*Histoire de la creation des etres organises d'apres les lois naturells. Conferences scientifique sur la doctrine de l'evolution en general et celle de Darwin, Goethe et Lamark en particulier*” a lui Ernst Haeckel și obține din partea vestitului biolog de la Jena permisiunea de a o publica în România. Deși traducerea a rămas nepublicată, efectul acestei lecturi a determinat, însă, pe absolventul Liceului Național din Iași să se înscrie la Facultatea de Științe a Universității ieșene.

O întâmplare nostimă a scos în evidență calitatea de viitor anatomist: Grigore T. Popa a leșinat la primele ore de disecție. Bătrânul laborant care l-a reanimat turnându-i o câldare de apă în cap a zis: „*Aista ajunge doctor când oi ajunge eu mitropolitul Ieșilor*”. Peste cinci ani avea să fie numit preparator la Institutul de Anatomie condus de profesorul Francisc I. Rainer. A activat ca medic de batalion în unitățile sanitare de pe linia frontului în războiul din 1916-1918, iar în 1920 obține titlul de doctor în Medicină și Chirurgie și este numit asistent la catedra de Anatomie.

În același an devine șef de lucrări la catedra similară de la București, unde se transferase profesorul Rainer. Grigore T. Popa s-a remarcat în capitală atât prin munca didactică și științifică pe care a desfășurat-o neobosit, cât și printr-o consecventă atitudine democratică, aceasta într-o perioadă istorică de dezlănțuire a extremismelor politice. În perioada 1923-1927 el a ocupat postul de profesor de Anatomie și Antropologie la Institutul de Educație Fizică din București.

Destinul său a luat un nou curs în 1925, când i s-a acordat o bursă Rockefeller. La Chicago a efectuat, în 1925-1926, studii de Embriologie și Neuroanatomie; la stațiunea biologică marină Woods Hole a întreprins, în vara lui 1926, cercetări de Embriologie experimentală și Anatomie comparată, iar la Londra a abordat, în 1927-1928, teme de Anatomie, Antropologie și Biologie.

Astfel, în 1930, rămâne în istoria endocrinologiei prin descoperirea sistemului vascular port hipotalamo-hipofizar împreună cu australianca Una Fielding, în perioada când lucrau împreună la Londra.

Lucrând în laboratorul profesorului Rainer din București, profesorul Popa începuse încă de atunci studiul vaselor sangvine, care adesea sunt foarte clar văzute la autopsii trecând de-a lungul tijeii hipofizei umane. La sugestia profesorului Eliot Smith, profesorul Popa și Una Fielding au realizat acest studiu prin disecția a 40 de cadavre adulte, 10 feți de vârste diferite, dar și de câini, pisici, porci, cai și oi. S-au făcut secțiuni seriale frontale sagitale și transversale și s-a folosit injectarea cu cerneală de India. Aceste cercetări au fost comunicate în 1930 la Anatomical Society of Great Britain and Ireland University College (Londra) și publicate în „*The Lancet*”, pag. 238. Aceste lucrări sunt republicate la Academia Română în extenso în 1933 și 1935.

La Conferința Lister, profesorul Harvey Cushing a dat un rezumat magistral al faptelor legate de cooperarea funcțională între corpul pituitar și hipotalamus. Împreună cu G.W. Harris publică în 1938 o lucrare experimentală „*A tehique for operations on the hypotalamo-hypophysial region of the rabbit*”. Prin experimentul lui, G.T. Popa a descifrat în urma testele efectuate mecanismul foarte fin al secreției hipotalamusului și al legăturii hipotalamusului cu hipofiza, demonstrând unitatea hipotalamohipofizară întrevăzută de Cushing.

Descrierea sistemului port-hipofizar a fost apreciată ca realizarea științifică cea mai importantă a savantului român. Nu trebuie însă uitată nici alte lucrări ale acestuia, precum investigațiile privind structura funcțională a pericardului, a meningelor sau a spermatozoizilor, dubla inervare a fibrei musculare, prezența în lichidul cefalorahidian a cerebrostimulinei și multe altele.

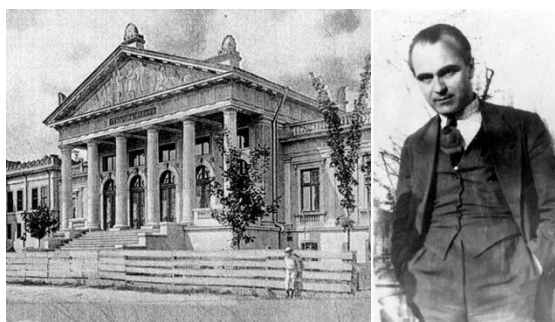
Grigore T. Popa și premiul Nobel

Nepotul profesorului, Dumitru Radu Popa, scria în „Viața Românească” (5–6/2010): „Fără cunoștința sa, Grigore T. Popa fusese propus pentru acordarea Premiului Nobel, în baza descoperirii sistemului port-hipofizar, în 1930. Tata, (Grigore Grigore Popa) avea să afle, mult mai târziu, că decanul facultății de la Iași de atunci, profesorul Vasile Rășcanu, fost jărănist trecut cu arme și bagaje la comuniști, a furnizat Academiei Nobel date false: Grigore T. Popa era mort, iar în țară nimeni nu auzise de numele lui ca om de știință!”.

Grigore T. Popa a făcut propuneri pentru premiul Nobel (conform corespondenței purtate cu cei de la Fundația Nobel): în 1934, pe londonezul Grafton Elliot-Smith (motivația: „Work on neopallium”) și, în 1943, pe Wendell M. Stanley, de la Princeton (motivația: „Isolation of virus proteins. Studies of tobacco mosaic virus”), dar nu a fost propus.

Profesorul Vasile Rășcanu a făcut politică și a neglijat activitatea didactică. Există documente ce privesc o delațiune, către Chestura de Poliție Iași, din anul 1942, a cărei țintă era profesorul Grigore T. Popa, la a cărei origine s-a aflat un grup de universitari ieșeni, printre care Vasile Rășcanu și frații Ștefan și Petre Vancea. Popa a scris permanent despre ipocrizia profesorilor, despre implicarea lor în politică, de compromisurile pe care le făceau ori de cheltuirea nejustificată a banilor publici a unora dintre cei care ajunseseră în conducerea unor instituții. Îl considera pe Rășcanu ca unul din „scoborătorii prestigiului universitar și pricinuitoare scăderii de influență a Iașului în cultura națională”.

Iar, Vasile Rășcanu a văzut mereu în Grigore T. Popa un adversar. Alegerea profesorului Popa în rândurile

Academiei Române, ca membru corespondent, la 25 mai 1936, a dus la un comportament ostil din partea lui Vasile Rășcanu față de acesta. Propaganda comunistă a insistat și pe faptul că Rășcanu s-a specializat în țară, nu cum au făcut-o cei asemenea lui Popa – „elemente dușmănoase” – care au preferat să-și facă studiile sau să se perfecționeze în Occident. Deși este cunoscută relația Rășcanu–Popa, implicarea acestuia în presupusa nominalizare a lui Gr. T. Popa la Premiul Nobel este doar un episod inexistent și neprobat de documente.

Grigore T. Popa reprezintă „sistemul port” între endocrinologia istorică și endocrinologia modernă. Ca un omagiu adus memoriei marelui savant, Universitatea de Medicină și Farmacie din Iași îi poartă numele.

Contribuția științifică

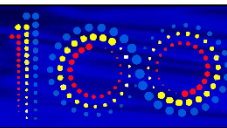
În 1942 ajunge profesor la Catedra de Anatomie și Embriologie din București, iar trei ani mai târziu este ales decan al Facultății de Medicină din București. Grigore T. Popa a evidențiat pentru prima dată în lume a doua capilarizare intracerebrală, la nivelul hipotalamusului a venelor țigiei hipofizare, descriind astfel sistemul venos port hipotalamo-hipofizar. A ținut cursuri și demonstrații de specialitate la universități din SUA și Anglia, a participat la congrese internaționale și reuniuni științifice. A fost, de altfel, membru al echipelor de cercetători de la Universitatea Cambridge în anii 1927 – 1930, 1932 și 1935 și singurul reprezentant al României la centenarul Universității din Londra. Din 1936, Grigore T. Popa devine membru corespondent al Academiei Române, iar vreme de doi ani, între 1938 – 1940, decan al Facultății de Medicină din Iași.

A înființat publicația „Însemnări ieșene”, împreună cu M. Sadoveanu și M. Codreanu. În București a publicat, în patru volume, a 27-a ediție adăugită a tratatului de anatomie descriptivă și aplicată a lui Gray. Prin traducerea, cu toate completările și adaptările, a „Anatomiei lui Gray” Grigore T. Popa a pus la dispoziția studenților dar și practicienilor un extrem de util instrument de lucru.

Matematicianul român Gheorghe Țițeica, în raportul prezentat la Academia Română, aprecia că prof. Popa cerceta, înainte de toate, ființa vie, și făcea o amplă prezentare a contribuțiilor sale la dezvoltarea științei – prin cercetările asupra învelișului fibros al creierului (dura-mater) și al inimii (pericard), prin lucrările asupra hipotalamusului, hipofizei și a legăturilor vasculare dintre ele (descoperirea și descrierea „sistemului port hipotalamo-hipofizar”, împreună cu cercetătoarea australiană Una Lucy Fielding, în 1930) și alte numeroase studii, citate în importante tratate medicale din întreaga lume. Academicienii au votat, în unanimitate, numirea profesorului Grigore T. Popa ca Membru corespondent al Academiei Române – Secțiunea științifică. Proclamația a fost citită de Grigore Antipa, iar numirea a fost primită cu aplauze.

Grigore T. Popa nu și-a folosit autoritatea și faima pentru a-i copleși pe studenții și colaboratorii săi. A intuit valoarea lor și i-a îndrumat, sprijinit și recomandat. Exemplul cel mai clar este cel al lui **George Emil Palade** (1912-2008), primul român laureat al Premiului Nobel pentru Fiziologie și Medicină (1974). Grație recomandărilor sale către universitarii americani și a încurajărilor sale ca acesta să rămână în spațiul american, a fost posibilă distingerea, în 1974, lui George Emil Palade cu Premiul Nobel pentru Fiziologie și Medicină, fiind numit de dr. Constantinescu: „nașul singurului premiu Nobel obținut de un român”.

A fost sprijinit mereu în toate activitățile sale, din domeniul științific sau cultural, de soția sa, Florica Popa, șef de lucrări la Institutul de Anatomie al Facultății de Medicină din București. Pentru Grigore T. Popa „acea rezervă mereu strălucitoare a fost viața de familie, în care o soție perfect înțelegătoare și colaboratoare de intelect mi-a dat sentimentul unei persistente armonii”. Cercetătorul și devotatul profesor a fost un soț și un tată exemplar. Scrisorile pe care i le-a

expediat din SUA Florică Popa, în perioada 1925–1926, exprimă sensibilitatea sa și-l prezintă pe anatomistul român, frecvent portretizat ca model al seriozității, cu latura zglobie și de om îndrăgostit. Fiica cea mai mică, Maria Elena Albon, alintată Marilena, vorbește cu emoție despre cel care a fost Grigore T. Popa. Marilena era preferata tatălui: *"Îmi spunea 'englezoaica tatii' pentru că am fost concepută în Anglia, unde lucrau părinții. Am fost o apariție neașteptată, nu au plănuit să mai aducă pe lume și al treilea copil"*, spune amuzată fiica savantului. După cum povestește femeia, Grigore T. Popa a fost un tată deosebit. Chiar dacă autoritar, era de un calm deosebit. *"Nu l-am văzut niciodată încruntat sau să ridice vocea. Se măcina în interior"*, spune Marilena Albon.

Fermitate și demnitate

La lecția de deschidere a Universității din București în 1945, ținută în prezența regelui Mihai, a combătut ideea de cultură de masă. Discursul public de la Ateneul Român despre *„Morală Creștină și timpurile actuale”* i-a semnat sentința. A spus atunci că *"Lenin, Mussolini și Hitler, fiecare în felul său, au exercitat o dictatură"*. Pentru că a spus mereu ceea ce gândea a fost persecutat, fugărit, dat afară din funcția de decan al Facultății de Medicină din București și exclus din Academia Română, al cărei membru corespondent era din 1936.

Descinderile legionarilor și comuniștilor în locuința medicului sunt amintiri groaznice. Era trecut pe lista neagră a mișcării conduse de Corneliu Zelea Codreanu, fiind vizitat de legionari într-o noapte. A fost salvat de câțiva colegi de la facultate care au aflat imediat despre ce se întâmpla la casa din cartierul Păcurari a familiei Popa. S-a stins din viață la numai 56 de ani, în 1948.

Și în timpul regimului Antonescu, medicul ieșean reprezenta o amenințare, situație prelungită și pe vremea comuniștilor. Pentru simplul fapt că se exprima liber, se opunea regimurilor totalitare. În 1947, patru agenți ai Siguranței Statului, însoțiți de jandarmi s-au dus la Facultatea de Medicină din București, unde Grigore T. Popa locuia ca decan, să-l aresteze, dar sute de studenți de la toate facultățile au sărit în ajutorul anatomistului. Milițienii și jandarmii nu au reușit să treacă de zidul făcut de studenți și într-un târziu s-au retras, iar Grigore T. Popa a fost scos din facultate printr-o ieșire ascunsă, care dădea în Strada Carol Davila. De atunci și până la moarte a fost pe fugă, demoralizat. Suferea de scleroză renală, care i-a grăbit sfârșitul pentru că timp de un an s-a ascuns de fostul regim și nu s-a putut trata. *„Era și demoralizat. Nu-i venea să creadă ce se întâmplă în România. Chiar dacă ar fi putut să ajungă să-și trateze boala în străinătate, a refuzat să părăsească țara"*, spune cu regret fiica medicului ieșean. Ultimii ani din viața lui Gr.T. Popa au fost grei. Cu câteva luni înainte de a trece în lumea celor drepte, anatomistul era vizitat zilnic de aghiotantul regelui Mihai, care se interesa de starea de sănătate a bărbatului.

Grigore T. Popa - medic, scriitor și publicist

Grigore T. Popa debutează la revista ieșeană (din 1936) cu însemnări de pe front. Parte din aceste notații din anul 1917 văd lumina tiparului, la o distanță de aproape douăzeci de ani, sub titlurile *„Fragment”, „Moș Vrinceanu”, „Rătăcirii”* și *„Abisul”*. Ele vor fi urmate în 1938 și de alte pagini scrise tot în vremea Primului Război Mondial și tipărite în ciclul *„Sub impresia focului”*.

Vocația lui Grigore T. Popa a fost căutarea adevărului și prezentarea lui în expresii inteligibile. Iată de ce spunem că el a fost un scriitor adevărat și încă unul de vocație.

Ca o persoană cu origini în lumea satului, și care trebuia să fie receptiv la a recunoaște un anume aspect din noianul de senzații și trăiri pe care i le ofereau mediul și natura, a fost atent la orice vibrație spirituală din jur, emisă de cei cu care intra în contact. Era permanent concentrat la tot și toți ce-l înconjurau, pentru că era conștient că de pretutindeni i se fac oferte, și acestea nu trebuie ratate. A intuit valoarea unor oameni din preajma sa, care ulterior au devenit pentru acesta repere. Ca anatomist, Grigore T. Popa a privit omul într-un mod deplin: trup și suflet. Trupul întins pe masa de disecție, chiar dacă fizic există într-o dimensiune orizontală, simultan, este traversat de o dimensiune care-l obligă pe anatomist la profunzime. Ca făpturi cu rațiune, simțire și suflet, nu ne putem mulțumi cu dimensiunea strict biologică a vieții, cu existența unui singur nivel de realitate.

Preocupările din domeniul biologiei, al medicinei trebuie articulate și cu preocupări din domeniul culturii. Grigore T. Popa a oferit un alt mod de a privi anatomia: anatomia ca instrument de cunoaștere. Îndemna studenții să folosească biologia pentru a pătrunde pe o altă cale decât cea obișnuită în zonele culturii. În acea vreme mulți profesori rămăseseră cantonați doar la etapa disciplinară, nereușind să mărească relația domeniului lor cu alte domenii.

Grigore T. Popa a abordat numeroase genuri jurnaliste: editorial, analiză, eseu, critică literară, cronică științifică sau muzicală, pamflet, recenzie, articol biografic, însemnare de călătorie. A fost un om-punte între cultura medicală și cultura umanistă. A colaborat intens cu oamenii de știință și de cultură atât din țară cât și din spațiul european și american, fiind o *„personalitate impunătoare”*, o figură exemplară de lider, ale cărui spirit, forță, moralitate și discreție au făcut ca el să reprezinte o figură distinctă în panopia universitarilor români.

Bibliografie

- [1] http://www.glaremagazine.ro/site/22010/interviu_grtp.php
 [2] <https://www.activenews.ro/prima-pagina/S-a-lansat-volumul-Grigore-T.-Popa-Jurnalul-unui-savant-roman-in-America-in-cadrul-Congresului-Universitatii-de-Medicina-si-Farmacie-Carol-Davila-Bucuresti->
 [3] http://www.viata-medicala.ro/*articleID_10483-dArt.html
 [4] C.D. Zeletin, *Scriitorul-medic Gr. T. Popa*, sursa: <http://www.rostonline.org/rostoct2005/gr-t-popa.shtml> 5
 [5] Richard Constantinescu, *Medici ieșeni în documente: Grigore T. Popa*. vol. I, Ed. „Gr. T. Popa” U.M.F. Iași, 2009

Modificări climatice globale

Prof. Gheorghe Livia

Elena Alistar Romanescu a fost o activistă a mișcării pentru acordarea drepturilor femeilor și a fost aleasă ca deputat în Sfatul

Țării, din partea Partidului Moldovenesc din ținutul Cetatea Albă. A urmat școala primară în comuna Vaisal, județul Ismail, iar în 1890 Școala Eparhială de Fete din Chișinău. A lucrat ca învățătoare în mai multe sate din sudul Basarabiei și a organizat cursuri de limba română pentru adulți, în contextul în care limba română era interzisă în școlile românești. A avut și o importantă activitate publicistică pentru "Cuvântul Românesc" criticând politica Rusiei țariste în Basarabia.

În timpul războiului, a fost mobilizată ca medic militar pentru trupele Antantei. În 1916 întemeiază Liga Culturală a Femeilor din Basarabia, din partea căreia este desemnată ca deputat în Sfatul Țării. Într-un discurs ținut la 11 februarie 1918, Elena Alistar se adresa nehotărâților prin cuvintele „acum ori niciodată, noi trebuie să ne unim...! Orice moldovean, fie el cât de democrat, trebuie să înțeleagă aceasta și să facă tot ce se poate, să aducă orice jertfă, pentru a înfăptui această Unire”.

După Unire a continuat activitatea pentru drepturile femeilor înființând Liga Culturală a Femeilor din Basarabia și pentru această activitate a fost decorată cu Ordinul "Ferdinand I", "Meritul Sanitar" și "Răsplata Muncii”.

colectivă pentru a reduce aceste efecte sau se poate conștientiza mai bine dimensiunea acestor schimbări. Astfel, s-a înființat Grupul interguvernamental de experți în evoluția climei, sau Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC), având ca principal obiectiv să determine lumea să înțeleagă riscul presupus de schimbările climatice determinate de activitățile umane (IPCC, 2001). Ca urmare, încă de la a treia adunare generală a grupului, s-a stabilit clar cine este responsabil de creșterea temperaturilor și a nivelului mării și oceanelor, și anume societatea umană. Tot atunci s-au realizat câteva scenarii ale evoluției climei, unul dintre acestea fiind numit "recesiunea globală a ghețarilor montani" (Christopherson, 2006).

În urma multor cercetări reiese că societatea umană este cu adevărat responsabilă de prezența la valori ridicate a efectului de seră, existând un consens la nivel internațional asupra înregistrării celor mai ridicate temperaturi în ultimele două decenii, de când există o rețea meteorologică mondială (de circa 140 de ani).

Perspectiva paleoclimatologică nu a rămas fără căutare în rândurile specialiștilor, indicatorii acesteia (asupra calotelor de gheață, sedimentelor depuse în urma topirii ghețarilor, recifurile coraligene, metodele de determinare sporo-polinice, metodele de cercetare a climei pe trecut prin dendrocronologie, etc.) punând în evidență un proces de încălzire a climei în ultimii 600 de ani, dar mai ales o accelerare a lui în ultimii 20 de ani (Parmesan, 2006). Mai mult, s-a calculat că Pământul trece printr-o încălzire climatică fără precedent în ultimii 125.000 de ani, care se apropie în medie de

Ultimul secol s-a caracterizat prin schimbări climatice destul de vizibile pentru ca oamenii de știință să le considere o realitate și un semn pentru viitor. Deși societatea nu poate să intervină prea mult în acest ciclu de lungă durată, pe care Pământul îl experimentează din timpul erelor glaciare și până în prezent, totuși, aceasta a influențat, a accelerat prin activitățile economice, mai ales industriale, aceste schimbări. Temperaturi maxime record au dominat ultimele două decenii pentru stații atât continentale, cât și din largul oceanelor, și atât pentru regimul termic diurn, cât și cel nocturn. Spre exemplu, anul 1998 a fost cel mai cald an al tuturor timpurilor, 2002 a fost al doilea cel mai cald, iar următorul an, 2003, a fost al treilea cel mai cald, toți cei trei ani eclipsând valorile maxime record de până atunci, respectiv anii 1995 și 1997. Deși unii cercetători postulează a fi o pseudo-știință, acest fenomen al încălzirii globale, fie el eronat în unele privințe, este foarte important de înțeles pentru a putea da prilejul explicării unora dintre impacturile creșterii valorilor unor parametri climatici asupra sistemelor fizice geografice ale planetei (Hensen, 2012).

Există din ce în ce mai multe dovezi că procesul de încălzire globală observat încă de acum 50 de ani se datorează societății umane. Dintre acestea, este imposibil să nu amintim de migrarea zonelor climatice de la latitudini inferioare la cele superioare, accelerarea procesului de topire a ghețarilor, creșterea nivelului oceanelor și mării, toate acestea având loc în timp real, nicidecum fiind imaginate sau simulate în laboratoare pentru a da mai multă crezare ipotezelor științifice ale schimbărilor climatice/încălzirii climatice globale. Pentru aceste schimbări, oamenii de știință incriminează eliminarea unor cantități din ce în ce mai mari de dioxid de carbon, metan și multe alte gaze toxice acumulate în atmosferă din cauza activităților umane industriale.

Această nouă știință a încălzirii climatice globale a trezit atât interesul cercetătorilor cât și al guvernelor, așa încât s-a ajuns la concluzia că numai printr-o unire a puterilor economice și politice ale fiecărui stat în parte, care a fost sau va fi afectat într-o anumită măsură de efectele schimbărilor climatice, se poate demara o acțiune

Alexandru Vaida Voievod s-a născut într-o familie românească bogată, ce fusese înnobilită de către principele Transilvaniei Gabriel Bethlen în 1627, motiv pentru care și-a adăugat numele de Voievod. După studiile primare și

secundare efectuate la Cluj, Bistrița și Brașov, s-a înscris la Facultatea de Medicină din cadrul Universității din Viena. În acest context, se alătură asociației "România Jună", în cadrul căreia se implică în mișcarea pentru emanciparea românilor aflați sub stăpânirea Imperiului Austro-ungar. Alexandru Vaida-Voievod a avut o contribuție deosebit de importantă la înfăptuirea Unirii Transilvaniei cu România. Pe 29 septembrie/12 octombrie 1918, la Oradea, s-au desfășurat lucrările Comitetului Executiv al Partidului Național Român. În cadrul acestora s-a hotărât ca națiunea română din Austro-Ungaria, „liberă de orice înrăurire străină”, să-și aleagă „așezarea ei între națiunile libere”. Rezoluția Comitetului Executiv a fost citită de către Alexandru Vaida-Voievod în Parlamentul din Budapesta pe 5/18 octombrie. Pe 1 decembrie 1918, Vaida-Voievod a participat la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, unde cei 1228 de delegați aleși ai românilor, „din Transilvania, Banat și Țara Ungurească” au votat Rezoluția Unirii care „decretează unirea acelor români și a tuturor celor locuite de dânsii cu România”.

După acest eveniment istoric, Vaida a devenit membru al Consiliului Dirigent, pentru a pregăti unificarea administrativă cu Vechiul Regat și s-a numărat printre cei patru delegați ardeleni care au dus regelui Ferdinand I Rezoluția Unirii pentru a fi ratificată.

1°C, rezultatele fiind bazate pe studierea calotelor de gheață antarctice (Parmesan, 2006; Hansen, 2012).

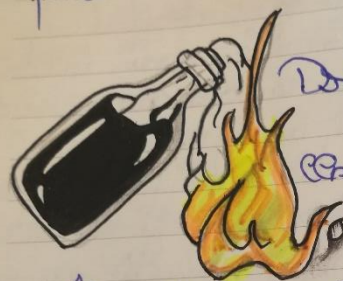
Spre detalieri, este necesar să precizăm faptul că aceste schimbări climatice din ultimele decenii se resimt diferit în funcție de latitudine (Karl et al., 2009). În acest sens, este de notat faptul că dacă la latitudinile temperate, creșterea de temperatură se situează sub 0,4°C, în Groenlanda, Siberia și Peninsula Antarctică, s-a evidențiat o creștere de până la 3°C (Tang et al., 2013). Studiile în aceste regiuni s-au dovedit a fi cheia deslușirii incertitudinilor privind fenomenul schimbărilor climatice globale, mărturie în acest sens stând decretarea perioadei 2007-2008 ca "An Internațional Polar", în care oamenii de știință au început să-și îndrepte atenția spre dovedirea diferențelor între așa-numitele "fluctuații forțate" (cauzate de om) și "fluctuații neforțate" (naturale).

Provocarea climatologilor în ceea ce privește elaborarea unor modele climatice constă în înțelegerea trendurilor climatice în nonlinearitatea și haosul ce descriu sistemul climatic natural actual (Christopherson, 2006), sarcină ce ar putea fi asemănată cu cea a lucrului cu un calculator gigant, în care toate componentele climatice trebuie programate și interconectate. Astfel, folosind modele matematice inițial stabilite pentru realizarea prognozelor de vreme, oamenii de știință au dezvoltat un model climatic complex cunoscut sub denumirea de "Model general de circulație" (GCM). La rândul lui, acesta operează cu mai multe submodele care iau în considerare atmosfera, apa oceanică, suprafața activă a uscatului, criosfera și biosfera. Cele mai sofisticate modele cuplează atmosfera și oceanul.

61. Dragă neobișnuită mamă,
măst pe câmpul de Cîntă, și
multumesc pentru că mi ai oferit tot
cu prețul vieții tale, dar ai
venit la familie, copiii, iubita,
prieteni, pentru că tot de preț de
tine. Ai fost aici pentru tot
primari pentru tine, ai fost singur,
dar ești alături care te - au oferit,
ce, ca fiecare, siguranță, dar nu în
totalitate, siguranță la întreg
acum, la eu dragi care te așteaptă
cu nerăbdare.

Recunoașterea posturii elanului
și puterea de care poți dispune,
pentru a-ți apăra țara, pentru a-ți
apăra urmări acestor războaie. Va
demonstra că, în memoria acestor
țări, sunt marelă cu există
carmeni atât de curajoși, carmeni ca

ține căde m^u n-au genat d^u a
 c^u, c^u a um v^uat f^uat, p^uat,
 p^uat s^uat p^uat.

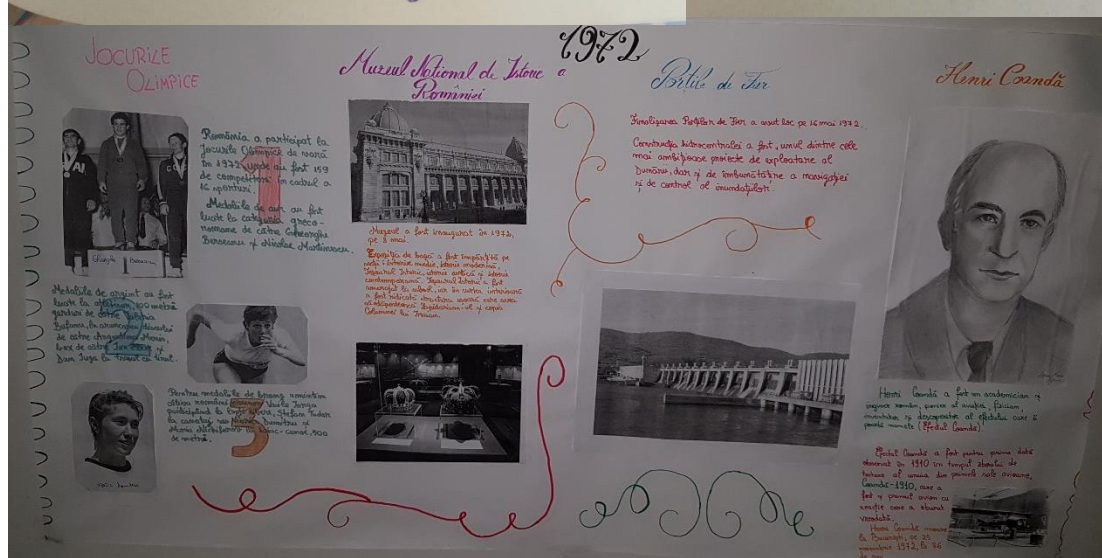

Doçatep Mavi-
Cristina
Esp. a XI-a, C.

62. Iti multumesc pentru sacrificiul
făcut pentru țara noastră! Datorită tie,
amatori, românii au libertate, sunt independenți!
Iti pot respect, bravo soldat, acum,
măsimă și este zile vor omni urma!

Plurale Michaela-Gabriela
Plura a XI-a C

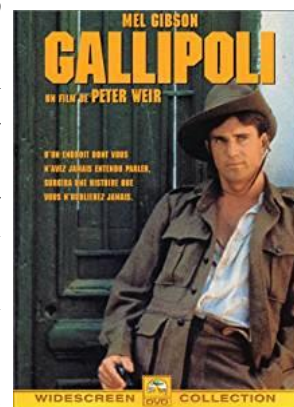
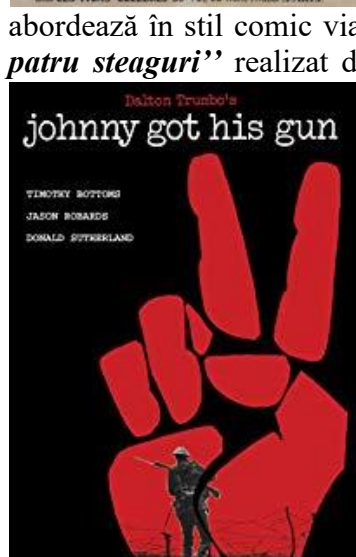
PRIMUL RĂZBOI MONDIAL REFLECTAT ÎN FILME

profesor Stănescu Dorina

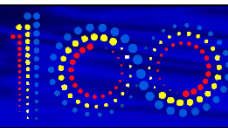
Primul Război Mondial a fost, fără îndoială, evenimentul cel mai important și cel mai tragic al secolului al XX-lea. Niciun război nu a fost până atunci mai violent și mai fără sens ca Marele Război despre care se spunea că o să încheie toate războaiele și va aduce o perioadă de pace și colaborare între state. Cu peste 9 milioane de morți, 20 milioane de răniți, cu mari distrugerii materiale, Primul Război Mondial a fost un dezastru fără egal în istoria societății umane, schimbând nu numai un mod de viață, dar și întreaga mentalitate umană.

Acest mare eveniment a fost o temă de inspirație pentru creatorii din domeniul literaturii, artei plastice sau cinematografiei. În ceea ce privește reprezentarea războiului în creația cinematografică, se pot identifica două moduri de raportare la acest subiect. Primul mod este cel eroic, apologetic, triumfal și victorios. Al doilea mod prezintă războiul ca pe o cauză pierdută, cu personaje mutilate fizic și psihic, care caută să găsească un sens în toată această mare distrugere – războiul. Din această categorie fac parte și o serie de ecranizări ale unor opere literare.

Din prima categorie de filme fac parte filmele realizate în timpul desfășurării războiului. Acestea cultivă sentimentul patriotic, datoria apărării patriei și manifestă disprețul și ura față de inamic. Un exemplu în acest sens sunt filmele realizate de regizorul francez Leonce Perret. Filmele sale abordează tema Franței eroice, luptătoare contra inamicului german, putând fi considerate filme de propagandă. Filmele americane realizate în timpul războiului sunt filme de propagandă întrucât autorii încearcă să justifice participarea Statelor Unite ale Americii la război, din 1917. Așa este de exemplu **Charlot soldat**, realizat de către Charlie Chaplin, în 1918. În această scurtă comedie, de 35 minute, Chaplin

abordează în stil comic viața soldaților din tranșee. Un alt film de propagandă este „**Sub patru steaguri**” realizat de S.U.A în 1918 și produs de Comitetul Informației Publice, agenția americană de propagandă. Filmul este un documentar realizat cu participanți la război și prezintă „*victoria democrației*”. Cele patru steaguri sunt cele ale S.U.A, Franței, Marii Britanii și Italiei, aliatele contra Germaniei și Austro-Ungariei. Filmul prezintă refugiații francezi amenințați de ofensiva germană, atacurile submarinelor germane, bătăliile de la Chateau-Thierry și Saint-Mithiel, precum și trecerea în revistă a trupelor de către generalul John J. Pershing. În film au fost inserate secvențe de la semnarea armistițiului din 11 noiembrie 1918 și de la parada de la New York organizată la sfârșitul războiului. Filmul se încheie cu următoarele cuvinte: „*Și acum, când tunurile au încetat, pacea e printre noi. Și de aici, de acasă, vom privi spre răsăritul soarelui și, în lumina lui, vom vedea pe aceia care au pierit în război. Iar istoria îi va aminti ca pe cei care au ajutat la eliberarea lumii și la păstrarea spiritului viu al Democrației*”.

După încheierea Primului Război Mondial și mai ales după al Doilea Război Mondial sunt realizate o serie de filme în care este prezentată o atitudine pacifistă, o atitudine anti-război. De exemplu filmele: *Marea Paradă*, *Nimic Nou pe frontul de Vest*, *Cărările Gloriei*. Războiul este folosit ca fundalul desfășurării dramelor supraviețuitorilor (*Crăciun Fericit*), poveștilor romantice (*Adio, arme; Regina Africană*) sau pentru a oferi experiențe pentru maturizarea personajelor (*Gallipoli*, *Cavaleria ușoară*, *Calul de luptă*).

Filmul *J'accuse*, în regia lui Abel Gance, realizat în 1919, prezintă viziunea francezilor asupra sensului războiului. Tema filmului este o temă care apare obsedant în filmele franceze din perioada interbelică referitoare la Marele Război - întoarcerea morților de pe câmpurile de luptă. Morții se întorc nu pentru a le cere socoteală celor rămași în

viață, ci pentru a vedea dacă sacrificiul lor nu a fost în zadar, pentru a vedea dacă urmașii sunt demni de sacrificiul lor.

Filmul *Verdun, visions d'Histoire*, regia Leon Poirier, realizat în 1928, a fost filmat pe linia frontului și încearcă să reconstituie, cât se poate de fidel, ceea ce s-a întâmplat pe front. Este criticată brutalizarea oamenilor, distrugerile imense de bunuri materiale și vieți omenești, dar și incompetența elitelor politice considerate responsabile pentru declanșarea războiului.

Filmul românesc *Pădurea spânzuraților*, realizat în 1965 de regizorul Liviu Ciulei, este ecranizarea romanului cu același nume al scriitorului Liviu Rebreanu. Filmul considerat o ecranizare fidelă a romanului redă conflictul interior care se poartă în sufletul personajului principal, Apostol Bologa. Privitorii au ocazia de a face o călătorie alături de Bologa de la personajul neutru și rigid în respectarea legilor armatei până la omul care realizează că sacrificiul personal este motivat de acceptarea unui adevăr mai presus de orice.

Romanul *Johnny got his gun*, scris de Dalton Trumbo în 1938, a devenit un reper pentru atitudinea anti-război, mai ales după ecranizarea acestuia în 1973. Filmul este despre Joe Bonham, un soldat care și-a pierdut în război membrele, simțul văzului, auzului, vorbitului, rămânând captiv în propria minte. Pe parcursul filmului personajul își aduce aminte aspecte din viață de la entuziasmul înrolării în război la sfaturile patriotice primite de la tatăl său.

Filmele despre Primul Război Mondial au devenit populare în ciuda abordării ideologice sau a temei sensibile. Impactul războiului asupra cinematografiei a fost profund și s-a manifestat nu numai în producerea filmelor, ci și în distribuirea filmelor și în expunerea acestora promovând un nou gen - filmul de război - și o nouă cale de a înțelege contextul Marelui Război.

BIBLIOGRAFIE

- Beaston, Craig, The private search for the public meaning of the Great War in Britain, France and Germany, in History Initiates, vol.III, nr.2, oct., 2014, pp28-36
 Caranfil, Tudor, Dicționar universal de filme, ediția a III-a, Editura Litera Internațional, București, 2008
 Potra, Florian, Aurul Filmului, Editura Meridiane, București, pp.234-235
 Suchianu, D.I., Popescu, Constantin, Filme de neuitat, Editura Meridiane, București, 1972, pp83-84
 Rusu, Romulus, Filmar, Editura Eminescu, București, 1984.

Orașul Ploiești în vârtoarea războiului de reîntregire națională

Modernitatea începutului de secol XX pătrunsese și în Ploiești, iar locuitorii deprinseseră modul de trai al lumii occidentale, deși în mahalale existau încă case de lut și paianță ori de cărămidă ieftină. Străzile erau murdare, animalele se plimbau libere iar copiii îmbrăcați sărăcăcios se jucau pe maidane sau prin curțile largi. Nu era un lucru neobișnuit să auzi pe străzi vorbindu-se franceza, engleza, germana sau chiar italiana.

Ploieștii anului 1916 aveau un renume aparte datorită puterii economice și mai ales datorită ramurii petroliere: 15 rafinării dominau cerul orașului în acea perioadă.

La 28 iunie 1914 sunt asasinați arhiducele austro-ungar Franz Ferdinand și soția sa la Sarajevo de către tânărul sârb Gavril Princip. Acest eveniment are consecințe grave, fiind pretextul declanșării Primului Război Mondial.

Următorii doi ani sunt tensionați pentru Ploiești. Plecarea unora dintre străinii din rafinăriile și fabricile locale, fiind chemați la lupta de către țările lor de origine, este un prim semn al războiului.

Era duminica, ziua de 27 august începuse ca oricare alta. Vestea că la Cotroceni are loc un Consiliu de Coroană în care se discută intrarea țării în război se răspândește. La un moment dat, din Palatul Primăriei ies edilul și consilierii anunțând că România intră în război împotriva Puterilor Centrale, pentru eliberarea Transilvaniei.

Primul contact cu realitatea războiului are loc în noaptea de 29/30 august 1916, când un zeppelin survolează orașul. În doar câteva zile războiul îl schimbă radical: noaptea este cufundat în întuneric, spectacolele sunt suspendate, circulația este interzisă după ora 21, iar ziua locuitorii roiesc pe străzi căutând alimente. Tarabele sunt din ce în ce mai goale, iar pâinea este distribuită în principal soldaților. Coloanele de refugiați sufocă orașul. Țărani sau orășeni, olteni, munteni ori transilvăneni fug din calea războiului.

O echipă formată din englezi, francezi și români începe să distrugă sondele de petrol. Echipamentele care nu au fost demontate și trimise în Moldova sunt acum dezasamblate și aruncate în puțuri pentru a face imposibilă recuperarea și reutilizarea lor. Peisajul dezolant urma să fie ilustrat de către un oficial francez în memoriile sale: "treceam prin mijlocul unui adevărat exod. Țăranii fugeau de invadatori, punându-și în căruțe tot avutul și trăgând după ei animalele din ogradă. Noaptea era întunecată de nori negri de fum și singurele raze de lumină erau de fapt limbile de foc ale sondelor, ce ardeau ca niște torțe. Era sinistru." Norton-Griffiths și oamenii săi lucrează fără încetare, distrugând orice depozit și orice instalație de rafinare care ar fi putut fi utile germanilor. Teama ploieștenilor de a-și vedea distrusă industria care le asigura existența era amplificată de vestea că trupele inamice, venind dinspre nord, au cucerit orașul Târgoviște, cele din vest au cucerit orașul Pitești, iar Valea Prahovei era pierdută definitiv.

Orașul este dominat de prăpăd, frică și disperare. Unii dintre localnici se alătură coloanelor de refugiați în drumul lor spre Moldova, dar cei mai mulți rămân, pregătindu-se de dezastru.

Tot mai mulți oameni străbat Ploieștii îndreptându-se spre est. Odata cu evacuarea armatei, orașul cade pradă haosului. Casele goale sunt prădate. Depozitele de vin și bere de lângă Gara de Nord sunt devastate, iar restaurantul lui Ștefan Catifea este distrus chiar sub ochii acestuia.

În noaptea de 5/6 decembrie Piața Unirii este animată de ploieștenii care așteaptă să vină nemții deși vremea era închisă și rece. Dimineața la ora 3, în data de 6 decembrie "Un șuierat prelung străbătu ca un fior mulțimea care staționa în piață [...] în câteva clipe... detunături formidabile brăzdară aerul plumburiu [...]". Prin

trei salve de tun, armata inamică anunță că a ajuns la porțile Ploieștilor. De îndată, toate luminile din oraș se aprind, semn că urbea se predă fără luptă.

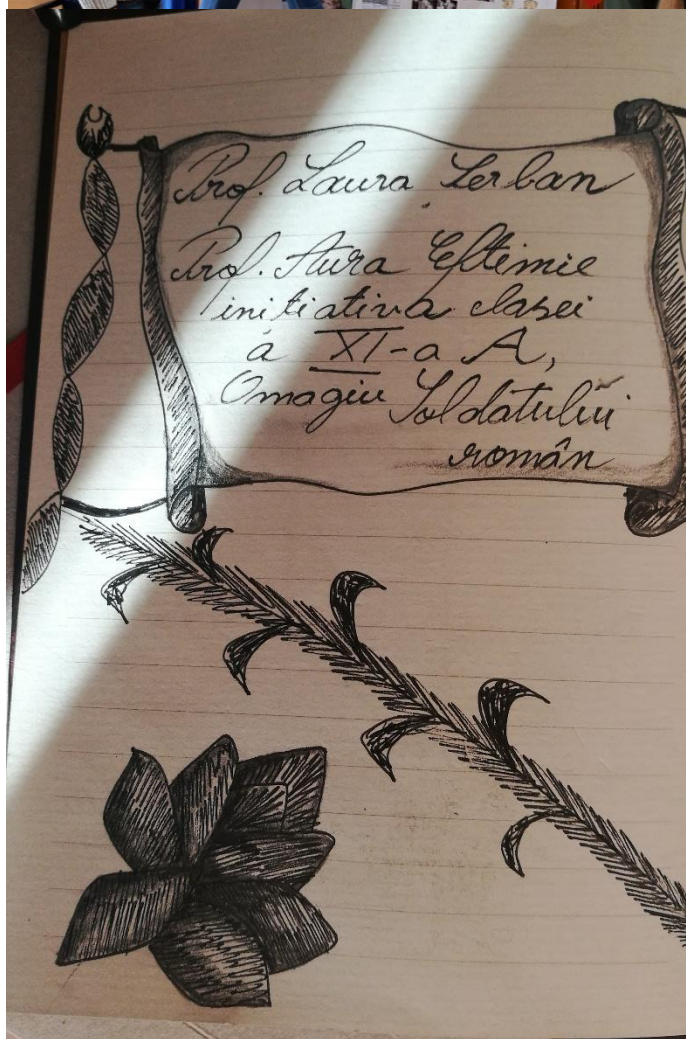
În aceeași zi noile autorități dau primele legi: se instituie legea marțială germană, calendarul oficial este cel gregorian, ușile și porțile trebuiau ținute închise, dar nu încuiate, iar circulația pe străzi era interzisă între orele 6 seara și 7 dimineața. Instituțiile locale erau evacuate din sediile lor, iar clădirile mari ale orașului sunt preluate de noile autorități. În casele ocupate de trupele germane, luminile erau permanent aprinse, iar consumul de energie crește peste așteptări.

Sfârșitul anului 1916 a lăsat orașul Ploiești într-o atmosferă dezolantă accentuată de o iarnă grea, fapt care avea să le îngreuneze și mai mult viața locuitorilor urbei prahovene.

Bibliografie: Vasile Lucian, "Ploieștii în marele război. 1916-1918", Editura AEDU, București, 2017

Ioniță Manuela clasa XI-a C
Profesor îndrumător: Șerban Laura

Numărul mic de ore de educație fizică duce la obezitate

prof. Marian Moise

Statisticile îngrijorătoare arată că peste trei milioane de copii din Uniunea Europeană sunt obezi, cauzele fiind lipsa efortului fizic (numărul mic de ore de educație fizică cuprins în programa școlară) și alimentația de tip fast-food. În urma unui studiu în școli, deputatul Pal Schmitt a întocmit un raport pe baza căruia forurile europene abilitate să încerce întocmirea unor proiecte de lege care să ofere soluții în acest sens. „Opțiunile sportive în școli nu sunt suficient de interesante pentru a motiva elevii să participe la ele”, se arată în raport.

Dieta nesănătoasă, stresul, lipsa efortului fizic sunt doar câteva dintre cauzele care duc la supraponderabilitate, numărul copiilor supraponderali din Uniunea Europeană fiind în acest moment de 14 milioane, din care peste trei milioane sunt obezi.

Pentru a afla de ce elevii nu fac îndeajuns efort fizic, deputatul european Pal Schmitt (Grupul PPE-DE), a întocmit un raport cu privire la educația fizică din școli, concluzia fiind că, „în unitățile de învățământ europene, nu se practică suficiente activități sportive”. Schmitt a atras atenția că în programa școlară se acordă prea puțin timp sportului, „media de timp pentru activități sportive este de 109 minute pe săptămână în școlile primare și 117 în liceu, ambele cifre scăzând începând cu anul 2002”.

O altă problemă identificată este aceea că opțiunile sportive în școli nu sunt suficient de interesante pentru a motiva elevii, iar de multe ori activitățile sportive sunt prea competitive. „Există și o lipsă de coordonare dintre sportul din interiorul și din afara școlilor”, a punctat parlamentarul Pal Schmitt.

3 ore de educație fizică pe săptămână

Raportul propune un orar școlar care să includă cel puțin trei ore de activități fizice pe săptămână și o conexiune între activitățile fizice din interiorul și din afara școlii. Oficialul european propune chiar introducerea educației fizice ca lecție obligatorie în școala primară și în liceu. De asemenea, se dorește includerea minorităților etnice și a persoanelor cu dezabilități în cadrul programelor sportive.

Sursă caricatură: www.ziaruldeiasi.ro

Beneficiile mentale și sociale obținute ca urmare a participării active la orele de educație fizică în școală au fost subliniate și de cetățenii europeni chestionați în legătură cu acest aspect. Astfel, ideea de introducere a trei ore de educație fizică în școli, ca modalitate de prevenire a obezității, a fost salutăată de cei chestionați, considerându-se că „cei mai mulți dintre copii își pierd valorile precum competitivitatea sau spiritul de echipă, devenind mult mai individualiști”.

În cele mai multe țări, educația fizică nu figurează în orarul elevilor mai mult de două ori pe săptămână, iar acolo unde acest lucru se întâmplă, în orele de educație fizică se fac alte activități „statice”. „În școala primară, s-a decis ca activitățile fizice să aibă loc de cinci ori pe săptămână, dar în realitate au loc de două ori”.

Printre alte motive pentru care nu se acordă suficient timp alocat sportului, se numără indiferența autorităților competente, noile tehnologii dar și infrastructura precară, în unele țări. Spre exemplu, în România, și, în special în mediul rural, nu există săli de sport pentru ca elevii să aibă unde

desfășura exerciții fizice, astfel că orele de educație fizică sunt trecute doar în orar, în realitate în timpul alocat sportului desfășurându-se alte activități, de obicei care nu solicită efortul fizic din partea elevilor.

Obezitatea, epidemie europeană

Potrivit unei statistici dată publicității la începutul acestui an de PE, 14 milioane de copii sunt supraponderali și trei milioane obezi în UE. În unele state membre, deja jumătate dintre adulți sunt supraponderali și între 20% și 30% riscă să devină obezi. Obezitatea a devenit o epidemie europeană și afectează în principal copiii și adolescenții, conform unui raport al Parlamentului European.

Propunerile de antidot includ: o mai bună informare a consumatorilor, mâncarea sănătoasă la școală și sportul. Etichetele unor produse alimentare prezintă avantajele nutritive și fiziologice ale acestora. Consumatorii

tind să aibă mai multă încredere în etichetele pe care scrie „reduce colesterolul“, „fără grăsimi“, „bogat în calciu“ decât în cele pe care se află tabele cu analize nutritive.

Motive pentru care se dorește introducerea a trei ore pe săptămână de educație fizică (subliniate de Comisia Europeană):

- educația fizică este singura disciplină din programa școlară care urmărește pregătirea copiilor pentru un stil de viață sănătos și se concentrează asupra dezvoltării în ansamblu a copiilor, din punct de vedere fizic și mental, și transmite valori sociale importante, precum corectitudinea, autodisciplina, solidaritatea, spiritul de echipă, toleranța și sportivitatea;

- excesul de greutate rezultă din modul de viață sedentar și alimentația nesănătoasă, generând în anumite cazuri o stare precară de sănătate, probleme psihosociale și boli asociate cu complicații costisitoare, cum ar fi hipertensiunea și diabetul, precum și boli cardiace și vasculare, acestea afectând o parte tot mai mare a populației Uniunii Europene, inclusiv aproximativ un sfert dintre copii;

- educația fizică predată în școli și sportul se numără printre cele mai importante instrumente ale integrării sociale.

- numărul orelor de educație fizică prevăzute în programa școlară a scăzut în ultimul deceniu, atât în școlile primare, cât și în școlile secundare, și aceasta întrucât există extrem de mari divergențe între statele membre în ceea ce privește unitățile și dotările disponibile;

- există diferențe semnificative între statele membre în ceea ce privește programele de formare a profesorilor de educație fizică, respectiv s-a răspândit practica conform căreia educația fizică este predată de către profesori fără o calificare adecvată în domeniu;

- nu există o coordonare adecvată în vederea armonizării activităților sportive din cadrul școlii, cu cele extrașcolare, în vederea unei mai bune utilizări a unităților existente, întrucât această legătură variază de la un stat membru la altul;

- cadrul juridic pentru educație fizică și sport, precum și pentru finanțarea acestor activități la nivelul UE nu este clar.

- sportul reprezintă una dintre cele mai eficiente măsuri pentru combaterea fumatului, în special în rândul tinerilor.

- părinții au un rol decisiv în rețelele de parteneriat, iar susținerea activităților sportive ale copiilor de către părinți este deosebit de importantă, din moment ce ei dau un exemplu copiilor lor și fac posibil accesul copiilor la unități și programe.

Parlamentul European încurajează statele membre să-și modernizeze și să-și îmbunătățească politicile de educație fizică, asigurându-se în special că, în școli, există un echilibru între activitățile fizice și cele intelectuale, să investească în calitatea amenajărilor sportive în școli și centre de antrenament și să ia măsurile necesare pentru a face ca instalațiile sportive și programa de învățământ să fie accesibile tuturor elevilor, acordând atenția cuvenită celor cu handicap.

De asemenea, PE a subliniat faptul că dacă statele membre vor garanta respectarea numărului minim de ore de educație fizică stabilit, atunci cheltuielile în domeniul sănătății vor fi reduse semnificativ.

Rezoluția PE va fi transmisă Consiliului și Comisiei, guvernelor și parlamentelor statelor membre, Consiliului Europei și Comitetului Olimpic Internațional.

MENS SANA IN CORPORE SANO

ROMANIANS' UNION: EMOTIONAL BUT RATIONAL FOR 100 YEARS

Prof. Rocsana Radu

Motto: "There are no inevitabilities in history... There is no such person as History. It is human beings who decree. 1 'The National Assembly of all Romanians in Transylvania, Banat and the Hungarian Country, gathered by its rightful representatives at Alba Iulia on 18th of November/ 1st of December 1918, decrees the unification of those Romanians and of all the territories inhabited by them with Romania.' Article 1, Resolution of the National Assembly in Alba Iulia, December 1, 1918.

Vasile Goldiș, un dedicat pedagog, om politic și membru al Academiei Române, este cel care a citit textul Rezoluției Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia, prin care se înfăptuia România Mare, la 1 decembrie 1918.

Născut într-o familie de preoți, a urmat studiile universitare la Universitățile din Budapesta și Viena. S-a remarcat ca membru al PNR din Transilvania, fiind promotorul unei politici active pentru a susține mai bine lupta pentru emanciparea românilor. De asemenea a fost deputat

în Parlamentul de la Budapesta și a criticat legea școlară a ministrului Appony.

După înfrângerea Austro-Ungariei în Primul Război Mondial, a redactat o declarație pentru Comitetul Executiv al PNR, la 12 octombrie 1918, în care reclama dreptul transilvănenilor la autodeterminare. A făcut parte din Consiliul Național Român Central, constituit la 17/30 octombrie 1918 și a avut o mare contribuție la înființarea gărzilor și consiliilor naționale române. De asemenea, a redactat textul adunării ce trebuia să fie organizată la Alba-Iulia. La 1 decembrie 1918 Vasile Goldiș a citit Rezoluția Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia în fața delegaților veniți din provinciile românești și a românilor din Transilvania.

lives 100 years ago.

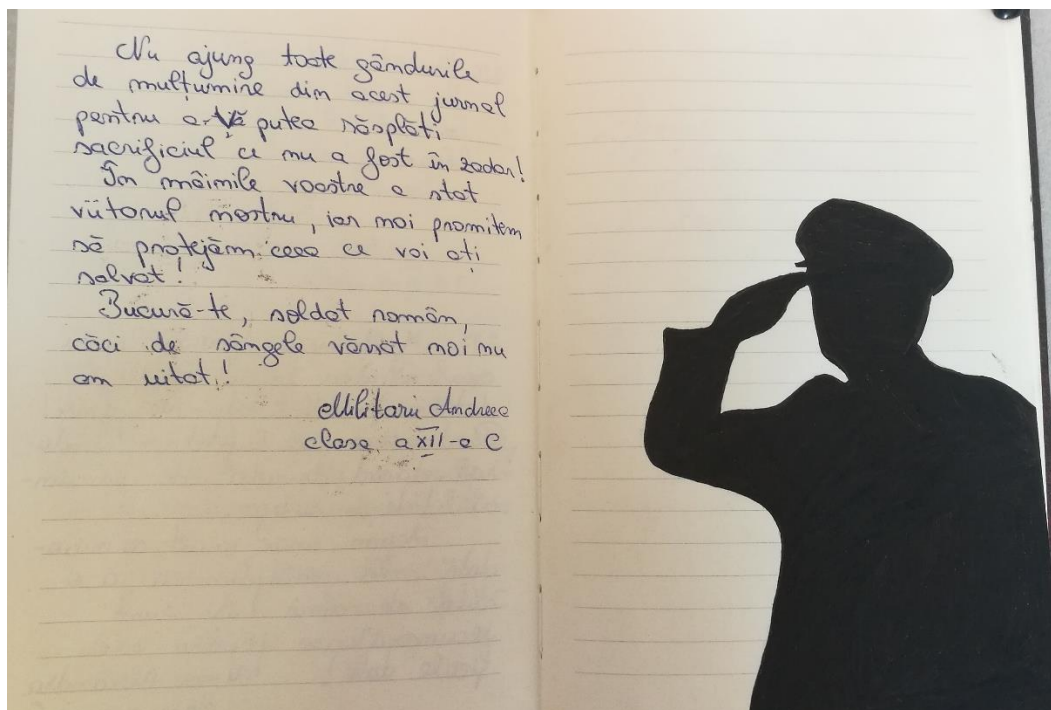
The Centenary of the Great Union offers multiple perspectives. It is not only an opportunity to celebrate the events which took place 100 years ago, but also the entire path our country has had to walk to become today's modern Romania, and all of its plans; actually, all of our plans together, as Romanian people, to ensure for our country the best possible future. This is the year to celebrate the people, who, 100 years ago, achieved in making a dream come true: uniting Romanians everywhere. It was not easy, as Romania back in 1918 was tired, was exhausted by the war, occupied by foreign countries and far away from its allies. Everything we go through today seems meaningless as compared to what our ancestors had to go through, but they did it by staying together and acting entirely for one purpose only: that of making Romania whole.

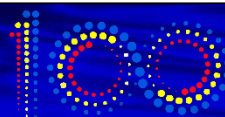
Romania has since then, 100 years behind, kept under its protective wings and in its territories, a great number of national and religious minorities, making sure that they all were kept safe and equal in rights, under the same flag, faithful to the same strong beliefs. Those differences didn't make people vulnerable 100 years ago; it made them stronger, wealthier, and this never has to change. We need to follow in their footsteps and understand that what makes us different from each other doesn't need to tear us apart, but keep as strong and close as a nation.

It was a sacrifice that we need to cherish and keep our country strong, in complete dignity. We owe it to the people who have sacrificed their

BIBLIOGRAPHY:

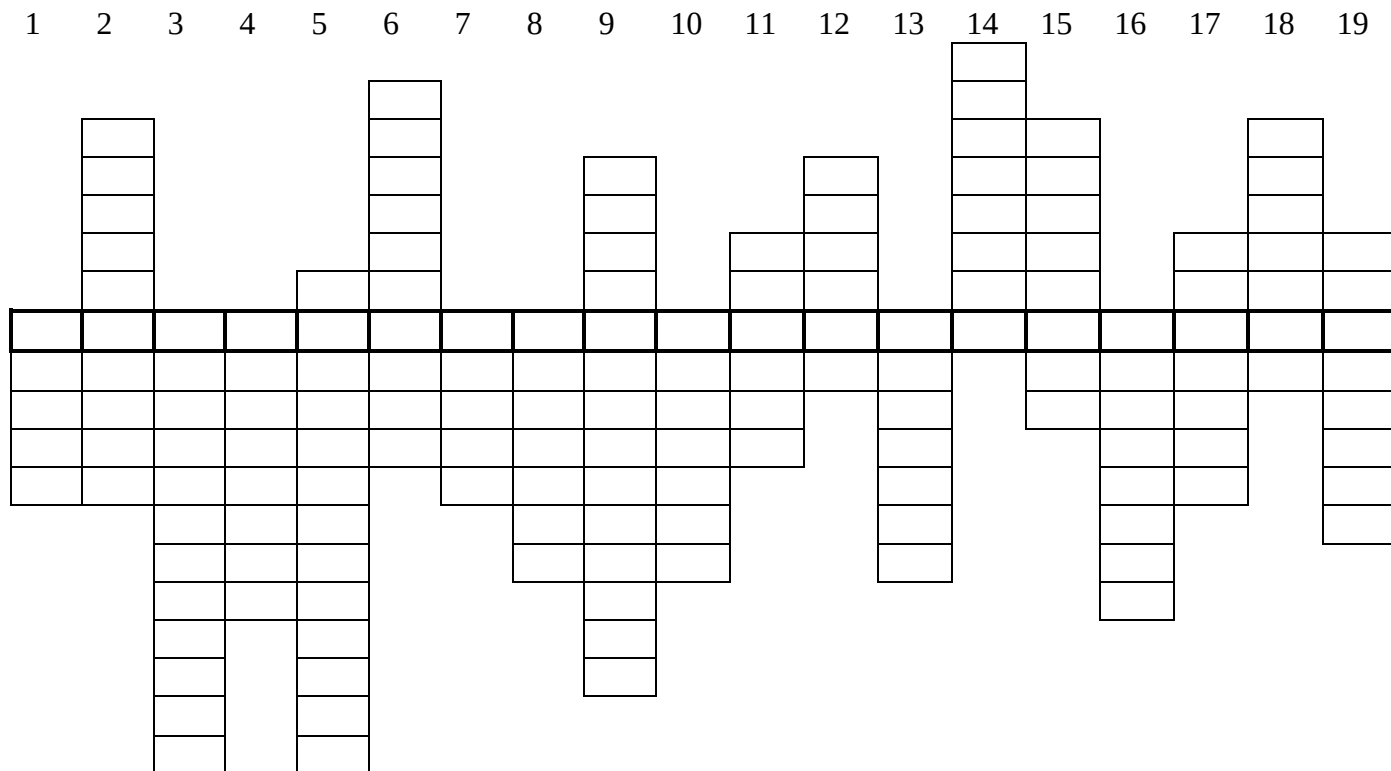
GHEORGHE DUMITRU, „ROMANIA AND THE MIDDLE EAST- THE FATEFUL CENTURY-1918-2018”.(Source :Romanian Review of Political Sciences and International Relations.2018, Vol.15 Issue 2, p189-214.)

PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Rebus istoric

DEFINIȚII:

1. Națiune
2. Reuniune a reprezentanților mai multor state pe probleme diverse
3. Neatârnavare
4. Formă de guvernământ în care conducerea aparține unui rege.
5. Stat aflat în centrul Europei, membru al Puterilor Centrale
6. Palat în Franța unde s-a semnat tratatul de pace cu Germania după Primul Război Mondial
7. Mare putere din estul României care a semnat tratatul de la Brest-Litovsk cu Puterile Centrale.
8. Alianță învingătoare în Primul Război Mondial
9. Moștenitor al tronului Austro-Ungariei asasinat la Sarajevo la 15 iunie 1914
10. Desfășurarea unor acțiuni militare în timpul unui război.
11. Imperiu situat pe două continente care s-a destrămat după Primul Război Mondial
12. Stat din centrul Europei care a intrat de partea Antantei în război, deși semnase tratatul de aderare la Puterile Centrale.
13. Gradul cel mai înalt în ierarhia militară a unor state.
14. Capitala Bosniei-Herțegovina
15. Stat din Puterile Centrale, învins în război.
16. Soldat care părăsește nejustificat câmpul de luptă.
17. Înțelegere politică între mai multe state, pe baza unui tratat.
18. Statutul unui soldat după terminarea serviciului militar
19. Stat situat la sud de Dunăre, participant la Primul Război Mondial de partea Puterilor Centrale

Tomescu Alexandra Gabriela

Mareș Mihaela Cătălina

Cristea Maria Cristina - Clasa a IX-a C

Îndrumător, prof. Șerban Laura

Centenarul în activitățile elevilor de la ciclul primar

Prof. învă. primar Răducanu Cristina Mariana

În anul sărbătoririi Centenarului Marii Uniri de la 1918, elevii își reamintesc cu recunoștință de toți cei care, de-a lungul acestui secol au luptat, au apărat țara și au contribuit la cultivarea conștiinței naționale.

Activitățile desfășurate la ceas aniversar urmăresc dezvoltarea spiritului civic al elevilor și prin antrenarea lor în activități cu caracter divers: istorie, muzică și mișcare, arte vizuale și abilități practice, teatru.

În orele de istorie, aceștia înțeleg până unde merge puterea de sacrificiu a înaintașilor noștri și cum astăzi, ei se bucură și totodată încearcă să cultive ideea de libertate și demnitate umană, de recunoștință, prietenie și înțelegere. Prin intonarea imnului, a realizării unor concursuri de cultură generală legate de marile personalități ale istoriei, a unor momente artistice, a unor rebusuri care să conțină noțiuni specifice acestui moment s-a urmărit sensibilizarea copiilor față de valorile culturii locale și naționale, utilizând mijloace adecvate nivelului lor de înțelegere.

Într-o lume guvernată de mijloacele electronice, dezvoltarea unor abilități de viață și a unor virtuți precum: dreptatea, curajul, stăpânirea de sine, înțelepciunea, credința și dragostea devine primordială. Este important să ne cunoaștem originile și Centenarul ne oferă acest prilej.

În orele de arte vizuale și abilități practice se pot aborda teme precum: portul popular, motive populare cusute pe diferite țesături, însemnele țării realizate prin mototolirea hârtiei.

Prin astfel de activități, elevii devin părtași la istoria națională a României și totodată purtătorii valorilor și tradițiilor românești. Spiritul național este în inima fiecărui roman, urmând a vibra și mai mult cu această ocazie.

Iuliu Maniu, jurist, unul dintre cei mai prestigioși oameni politici din istoria României, membru de onoare al Academiei Române din 7 iunie 1919. Având o carieră politică ce s-a întins pe parcursul a 56 de ani, Iuliu Maniu s-a numărat printre marii oameni de stat ai țării noastre,

luptând cu perseverență împotriva tendințelor autoritare ca un adevărat apărător al democrației.

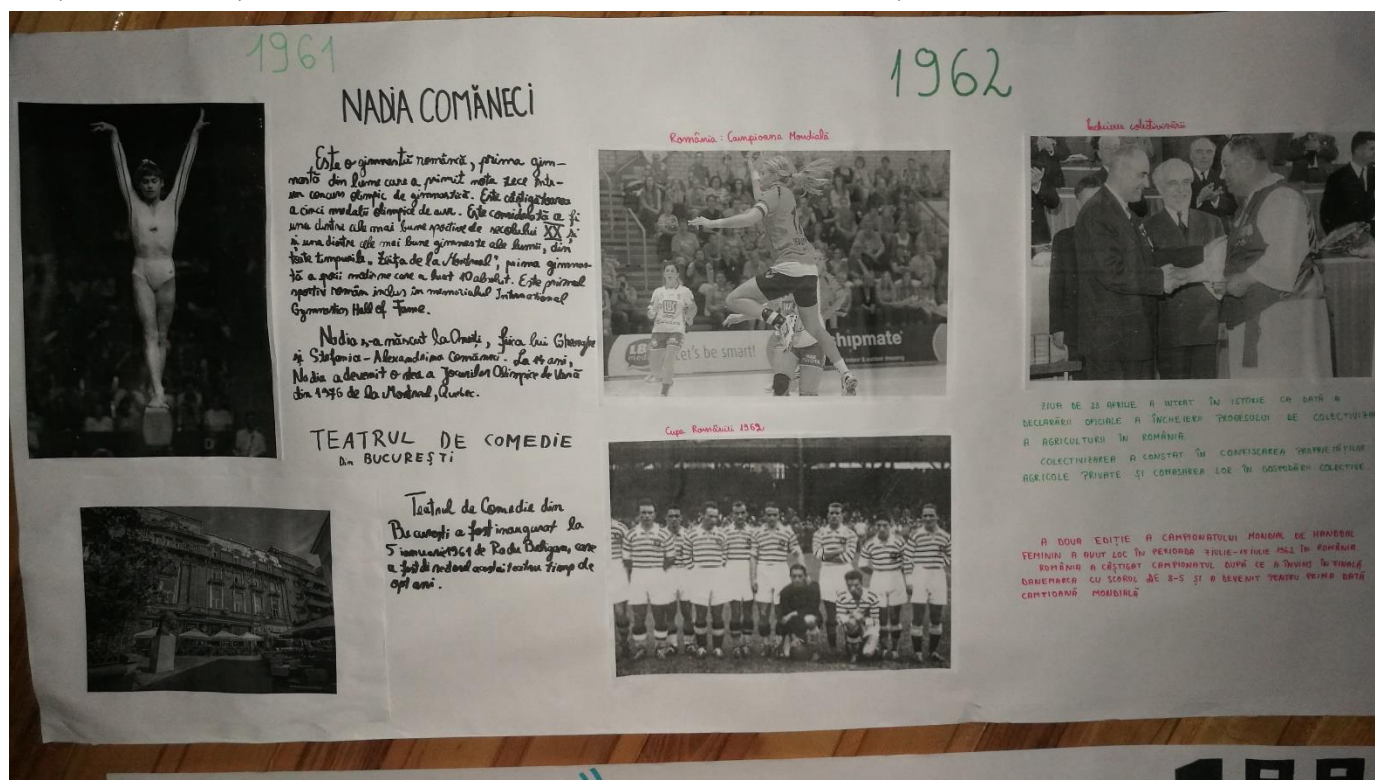
A avut un rol hotărâtor în realizarea Marii Uniri de la 1 decembrie 1918 și, din funcția de președinte al Consiliului Dirigent, a reușit integrarea rapidă a administrației din Transilvania în cea a României reîntregite.

A fost lider al Partidului Național Român și deputat de Transilvania în

Parlamentul de la Budapesta, iar din 1926, președinte al Partidului Național Țărănesc.

La 20 octombrie 1918 a înființat, la Viena, Consiliul Național al Românilor din Transilvania, iar două săptămâni mai târziu s-a decis ruperea Transilvaniei de Austro-Ungaria și începerea demersurilor pentru unirea cu Vechiul Regat.

Maniu a fost unul din principalii organizatori ai Marii Adunări de la Alba Iulia, din 1 Decembrie 1918. În discursul pe care l-a ținut cu această ocazie, Iuliu Maniu a spus: „Decretând deci Unitatea Națională, vom continua a fi ceea ce am fost noi, Neamul Românesc, totdeauna și ceea ce trebuie să fie pentru vecie: sentinela trează și conștiința a civilizației omenеști”.

Contribuția armatei române la realizarea României Mari

prof. Șerban Laura

Orice eveniment important din istoria românilor a fost marcat de sacrificii. Armata a avut un rol esențial deoarece românii au folosit diplomația pentru realizarea unității statale dar și conflictul militar acolo unde conjunctura nu le era favorabilă.

În vremea lui Mihai Viteazul, cel care a unit pentru prima dată toate Țările Române sub conducerea sa, românii au folosit terenul în defavoarea dușmanilor, cunoscând foarte bine situația trupelor inamice și poziția lor. Un atu al oștilor române era repeziciunea cu care se mișcau. Trupele române se deplasau mai repede pe linia frontului pentru că nu aveau altă greutate decât tunurile și nu mii de căruțe cu provizii și muniție.

În secolul al XIX-lea lucrurile se modifică. Războiul de mișcare se transformă în război de poziții și marele atu al românilor nu mai există.

Când România intră în războiul de independență trupele române sunt cuprinse de entuziasm: "...soldații strigau "ura!" și începeau să cânte. Măria-sa le ura succese și întoarcere fericită. Era ceva atingător auzindu-i când își luau adio de la țară. În trecere se uitau la țărmul românesc și cu chipiul în mână îi auzai: "Adio Românie!"

dar situația pe linia frontului nu era deloc îmbucurătoare. Soldații erau osteniți, mergeau prin ploaie sau erau asurziți de zgomotul bateriilor de tun care nu se mai sfârșea. Infanteria română era dotată cu lopeți mici cu care soldații făceau șanțuri de adăpost. Dar vântul și ploaia ajungeau și aici așa că făceau găuri în șanțurile deja săpate pentru a se culca. De cele mai multe ori și aceste scobituri se surpau sau erau atât de umede încât, dacă pe soldați nu-i atingeau gloanțele, sigur boala îi răpunea mai devreme sau mai târziu. Aceste tranșee erau pline de cadavre aflate în diferite stadii de putrefacție lângă care soldații mâncau și râdeau, încercând să le ignore.

Din când în când era o "suspendare de arme", un scurt armistițiu în timpul căruia soldații turci și cei români se întâlneau în afara tranșeelelor, făceau schimb de pepeni și tutun și își studiau reciproc armele. Când acest armistițiu înceta se întorceau în șanțuri și focurile de armă și de tun reîncepeau.

După câștigarea independenței României Carol I a urmărit reintegrarea în teritoriul țării a provinciilor pierdute de-a lungul secolelor. Primul pas a fost făcut în 1913, în condițiile declanșării celui de-al doilea război balcanic între Bulgaria și foștii săi aliați din primul război balcanic, Grecia și Serbia. România a declarat război Bulgariei deoarece dorea liniște la graniță dar mai ales Cadrilaterul, teritoriu românesc situat în sudul Dobrogei. Armata română s-a îndreptat spre Sofia

În 1914 Europa fierbea. Toate marile puteri se pregăteau de război. După atentatul de la Sarajevo, în care și-a pierdut viața prințul moștenitor al Austro-Ungariei, Franz Ferdinand și soția lui, era clar că acesta nu mai putea fi evitat. Poziția României față de acest conflict, neutralitatea, a fost hotărâtă în Consiliul de Coroană de la Sinaia.

În februarie 1915 are loc o întrunire a membrilor "Ligii pentru unitatea culturală a tuturor românilor", condusă de Vasile Lucaci. Au ținut cuvântări, între alții, Nicolae Iorga, Take Ionescu și Barbu Ștefănescu Delavrancea și au cerut ca România să participe la război alături de Antanta "pentru eliberarea fraților ardeleni"

În cei doi ani de neutralitate România și-a întărit forțele armate și a luptat pe cale diplomatică pentru a obține promisiunea Antantei de a o ajuta să recupereze Transilvania. Moartea regelui Carol I și urcarea pe tron a lui Ferdinand și a reginei Maria (aceasta fiind antantofilă) au ajutat la luarea deciziei de a intra în război.

În Consiliul de Coroană de la Cotroceni, din 14 august 1916, primul ministru Ion I. C. Brătianu a exprimat sentimentele unei întregi națiuni prin cuvintele: "într-o vâltoare ca aceea a actualului război, în care toată lumea se prefăce, o țară ca a noastră, o țară cu aspirațiuni naționale, nu poate să rămână până la capăt neutră, fără să-și compromită tot viitorul. Prin urmare se impune să ieșim din neutralitate."

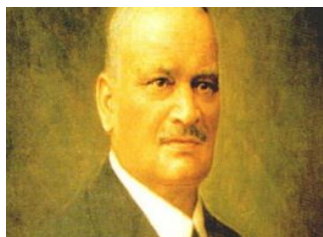
Și într-adevăr, ostașii români au luptat cu eroism și vitejie, câștigând stima populației românești din Ardeal. Dar, la 30 septembrie 1916 generalul David Praporgescu moare în timp ce inspecta pozițiile de luptă de pe muntele Coți. Coborâse într-o vale pentru a mulțumi personal soldaților pentru iscusința cu care respinseseră șase atacuri inamice. Armatele aliate ale Puterilor Centrale au tras un obuz în această adunare de oameni făcând multe victime, printre acestea aflându-se și generalul Praporgescu.

Mărăști, Mărășești și Oituz armata română reușește să respingă armatele germano-austro-ungare, dar și în alte confruntări ca de exemplu cea de la Răchitașu, descrisă astfel: "Terenul stâncos nu permite să ne facem repede adăposturi și astfel trupele noastre, din cauza focului artileriei dușmane, sunt nevoite să părăsească poziția și să se așeze pe contrapantă la adăpost. Infanteria inamică, crezând că rezistența noastră a fost spulberată, se apropie încrezătoare. Soldații noștri ies însă la iveală de după coama dealului și izgonesc inamicul la baionetă."

În contextul prăbușirii Imperiului țarist, ca urmare a declanșării revoluției bolșevice, anarhia și violența trupelor rusești în debandadă a determinat Sfatul Țării din Basarabia să cheme, în 13 ianuarie 1918 armata română în această provincie, pentru a pune capăt jafului. Rusia rupe legăturile diplomatice cu România și confiscă tezaurul românesc. Sfatul Țării, reînființat, a declarat independența Republicii Moldova, iar la 27 martie majoritatea moldovenească din Sfatul Țării a votat unirea cu România.

Ștefan Cicio Pop a fost un membru marcant al Partidului Național Român din Transilvania, apoi al Partidului Național Țărănesc. A participat și inaugurat Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, în calitate de președinte al Consiliului Național Român din Transilvania. A militat activ pentru drepturile românilor din Transilvania, numărându-se printre avocații apărării în "Procesul Memorandiștilor" în 1894, reușind să obțină amnistierea semnatarilor cu sprijinul regelui

României, Carol I. A fost ales deputat de Șiria în Parlamentul de la Budapesta și, din această poziție, a încercat să atragă atenția asupra situației românilor transilvăneni. În 30 octombrie 1918, Ștefan Cicio Pop a fost unul din fondatorii Consiliului Național Român Central din Transilvania. La Marea Adunare de la Alba-Iulia a fost ales ca membru al Marelui Sfat Național al Românilor din Transilvania iar, mai târziu, în 2 decembrie, vicepreședinte al Consiliului Dirigent. În 22 ianuarie 1919, într-un interviu cu privire la participarea Ardealului la viața politică din România Mare a afirmat: „Nucleul, cheagul României-mari este și rămâne regatul. Spre el trebuie, hotărât, să convergeze toate silințele noastre de pretutindeni. Aici sunt bărbații politici cu adâncă experiență și o viață politică cu vechi tradiții. Eu văd mult mai roz decât dumneavoastră, cei de-aici, chiar scăderile partidelor dumneavoastră politice. Nucleul acesta al românismului, peste care au trecut atâtea vicisitudini istorice, și care nu numai a rezistat, dar s-a întregit cu noi, trebuie să aibă calități înfinit mai robuste decât socotesc eu însumi. De aceea nu găsesc întemeiat pesimismul dumneavoastră, al celor de aici. Mai târziu, odată cu contopirea noastră sufletească, în Constituantă, desigur că și noi vom lua parte la viața politică a regatului, căci atunci în viața parlamentară se vor încheia partidele pe chestiuni integrale de principii. Atunci va veni și doritul amestec politic între noi.” A îndeplinit funcțiile de Ministru de Externe, vicepreședinte al Partidului Național Țărănesc, președinte al Consiliului de Miniștri, președinte al Adunării Deputaților și a conferit României un prestigiu important la nivel internațional.

Când orașul București a fost ocupat de armatele germane, tot atunci a căzut și orașul Ploiești, iar armata română s-a retras spre est. Iată cum relatează evenimentul un ofițer român: "Sub păcla de fum ard sondele Ploieștiului și prin ploaia deasă de noiembrie, se bejenea țara și de pe fețele trudiților pământului se desprindea parcă zâmbetul unei amintiri triste-nu cea dintâi restrîște. Bătălii se mai dau încă și spre Inotești Divizia 23-Moșoiu împinge înapoi pentru un timp pe dușman..."

Se dau lupte la Inotești, Mizil și Buzău astfel încât Divizia 23 a fost nimicită și desființată la ordinul Marelui Cartier General Român. Din acel moment trupele Armatei I au fost retrase și trimise în Moldova pentru refacere, fiind înlocuite cu Armata a II-a română condusă de generalul Alexandru Averescu.

În primăvara anului 1917 are loc reorganizarea armatei române, un rol important avându-l generalul francez Henri Mathias Berthelot care instruiește soldații români în folosirea armamentului modern promis de Antanta la începutul războiului. În bătăliile de la

Bucovina s-a aflat în atenția austrieșilor și rușilor iar în 1918 și a ucrainenilor, care urmăreau s-o anexeze la Galiția. Pe 29 octombrie, la solicitarea Consiliului Național Român, Divizia 8 Română condusă de generalul Iacob Zadik, din cadrul Corpului 4 Armată, comandat de generalul Nicolae Petala, a intrat în Bucovina, în Cernăuți „pentru a ocroti viața, avutul și libertatea locuitorilor de orice neam și credință împotriva bandelor de criminali care au început opera lor de distrugere”. Decizia de intrare a trupelor române în Bucovina a fost luată în 6 noiembrie, odată cu demiterea de către regele Ferdinand a guvernului condus de Alexandru Marghiloman și înlocuirea sa cu un cabinet prezidat de generalul Constantin Coandă.

Restul trupelor ucrainene au părăsit orașul Cernăuți, fără a trage un singur foc, retrăgându-se spre Galiția. La 15 noiembrie, Consiliul Național Român convoacă Congresul General al Bucovinei sub președinția lui Iancu Flondor, care a votat în unanimitate, cu sprijinul majorității reprezentanților germani și polonezi, unirea cu România.

Ultima provincie care s-a unit cu Vechiul Regat a fost Transilvania. Adunarea de la Alba Iulia s-a ținut într-o atmosferă de sărbătoare. Au venit 1228 de delegați oficiali, reprezentând toate cele 130 de cercuri electorale din cele 27 comitate românești.

Peste o sută de mii de oameni s-au adunat în această zi spre a fi de față la actul unirii românilor din provincie cu România. Mulțimea românilor ce umpleau drumurile spre Alba Iulia se încrucișa cu coloanele armatei generalului Mackensen care, umilite, se retrăgeau spre Germania.

La 1 decembrie 1918 la Alba Iulia, cei 1228 delegați țin adunarea. Ca președinte al Marii Adunări Naționale a fost ales Gheorghe Pop de Băsești, iar Vasile Goldiș citește Rezoluția de unire a Transilvaniei cu România. Astfel se desăvârșea unitatea neamului românesc, ideal pentru care luptaseră mii și mii de români din toate colțurile țării.

RĂMĂȘITE

Sabina Burlacu - clasa a VIII-A

Plâng și mă destram.

Sunt apă, sunt pământ, sunt pulbere.

Sunt o răspândire.

Ați tăiat continuitatea din mine.

M-ați fragmentat în cioturi dure roase.

Pământul meu e hrănit cu sânge uman.

Priviți spre același cer.

Muriți țipând, tăcând la fel.

Rugați-vă în aceeași limbă.

Rugați-vă ca răspândirea mea să curgă printre voi.

Copiii mei se despart.

Degeaba mai sunt țară

Degeaba mai sunt mamă.

Nepuțință

ToIoancă Mihaela Denisa

Clasa a X-a C

Negura uitării, ai putea trece ca ființă,

Să-i deschizi ușa mărginitoare,

Doar punându-ți o dorință?

Sau să strigi în gura mare,

Nepuțință?

Ai putea trece hotare, fără ființă,

Doar un suflet fără trup,

Având însă o credință?

Trist, bariere nu se rup

De nepuțință...

Viața e doar o cerință,

Doar o vrajbă volatilă?

Ne ține însă o dorință,

Să scăpăm de acea ostilă

Nepuțință.

Gheorghe Pop de Băsești a fost una dintre cele mai proeminente figuri ale românilor transilvăneni. A fost jurist și s-a implicat în lupta de emancipare a

transilvănenilor, apărător al limbii române, luând atitudine față de legea Trefort, care prevedea introducerea obligatorie a limbii maghiare în școlile confesionale și populare. A fost unul dintre semnatarii Memorandumului și a făcut parte din delegația care a

prezentat documentul Curții de la Viena.

La 12 noiembrie 1918 Consiliul Național Român Central al PNR convoacă Marea Adunare Națională în Cetatea Unirii Alba Iulia, pe ziua de 1 Decembrie 1918. La Adunarea Națională Gheorghe Pop de Băsești a fost declarat și ales președinte. Cu emoție și lacrimi de bucurie în ochi, deschide Marea Adunare Națională rostind: "Am venit chiar și dacă această cale m-ar costa viața, căci de-acum, pentru mine nu mai rămâne alta decât să zic și eu cu dreptul Simion din Scriptură: „Acum slobozește, Doamne, pe robul tău în pace”... „că mi-am văzut visul cu ochii”!

A fost odată o dorință din care a prins viață visul unui român de a-și avea frații și surorile într-un singur stat puternic și unit împotriva celor ce au vrut să îi umbrească. Visul a aprins scânteia în sufletele oamenilor, o mică speranță ce ne-a adus nouă, generației prezente, o țară cu o istorie fascinantă și cu un viitor misterios. Acel vis și-a croit drum încetul cu încetul până la data de 1 decembrie 1918, când a dezvăluit tuturor realizarea românilor. Visul strămoșilor noștri s-a revărsat asupra noastră iar speranța ne curge prin vene, noi suntem viitorul misterios, doar noi putem ști cât de strălucitoare poate fi ziua de mâine și câte sacrificii s-au făcut în trecut. Si totuși timpul a înaintat și odată cu el și țara iar strămoși ce cândva au dorit unirea astăzi sunt doar o amintire, o amintire strâns legată de a noastră istorie nemaiîntâlnită iar tu cel ce îmi citești gândurile în această clipă sper că împărtășim trăiri asemănătoare, sper că ești și tu mândru de această țară dar mai ales că ești român înconjurat de toți frații tăi ce nicicând nu te vor face să te simți ca un străin.

Vasile Andreea, Clasa a XI-a B

În acest an unic pentru România, îi omagiem pe cei care, acum 100 de ani, au reușit să realizeze un vis aparent imposibil: Unirea tuturor Românilor.

Miracolul Marii Uniri nu s-a făcut în condiții ușoare. La 1918, România era vlăguită de război și parțial ocupată de armate străine și departe de aliații săi. Și totuși, au reușit acolo unde toți cei dinaintea lor dăduseră greș de nenumărate ori.

Vom omagia anul acesta mari figuri naționale: gânditori, oameni politici, militari sau simpli cetățeni. La vremea lor nu erau mari eroi, ci doar oameni ca noi, unii ambițioși sau nerăbdători, alții pesimiști sau descurajați.

A omagia realizările înaintașilor este frumos însă nu suficient, pentru că moștenirea pe care ne-au lăsat-o nu este doar un cadou, ci și o datorie.

Centenarul trebuie să fie un moment de reflecție profundă a societății care să îndeplinească fericit o însumare a progreselor realizate de România în cei 100 de ani scurși de la Marea Unire cu nevoia de a privi spre viitor și a proiecta, de ce nu, următorii 100 de ani.

Comemorarea Centenarului României, pe lângă o sărbătoare plină de bucurie, trebuie să fie și un motiv de conștientizare că este de datoria noastră să refacem ceea ce au pus în operă românii în ziua de grație 1 decembrie, a anului 1918.

*prof. îndrumător
Ioniță Cristina*

*Dinu Roberta
Clasa a XI-a B*

Iancu Flondor, "omul întreg și neînfricoșatul român" cum îl numea Nicolae Iorga, a avut o contribuție importantă la realizarea unirii Bucovinei cu România. În toamna anului

1918, în plină destrămare a Imperiului Austro-ungar, Iancu Flondor s-a situat în fruntea românilor care au activat intens pentru unirea Bucovinei cu România. Din inițiativa lui Iancu Flondor și Sextil Pușcariu s-a organizat la Cernăuți, pe 27 octombrie 1918, Adunarea Constituantă, care a hotărât "Unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României". A făcut parte din delegația Bucovinei, trimisă la București, pentru a remite Regelui Ferdinand actul unirii Bucovinei cu România.

Potrivit scriitorului Dumitru Covalciuc, „fără prezența lui Iancu Flondor, Unirea ar fi întârziat foarte mult sau poate nici nu ar fi avut loc. A fost o persoană foarte intransigentă. E socotit unul dintre ctitorii României Mari.”

<<100 de ani în 100 de cuvinte>>

1918-2018....Centenarul Marii Uniri....Pretutindeni în jurul nostru se întâmplă ceva legat de acest eveniment important din istoria noastră, a românilor.

Liceul nostru, Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil, a devenit, și cu această ocazie „un loc în care se petrece mereu ceva”, demontând prejudecata conform căreia în orașele de provincie „nu se întâmplă niciodată nimic”.

În această atmosferă de sărbătoare și de implicare în diverse proiecte nouă, elevilor clasei a IX-a C, clasa de filologie, ne-a venit ideea celor <<100 de ani în 100 de cuvinte>>, proiect în care dorim să implicăm cât mai mulți elevi ai liceului nostru. Scopul acestui demers este conștientizarea importanței Marii Uniri de la 1918, jertfa soldaților români pentru împlinirea acestui vis de reîntregire a neamului românesc, punerea în valoare a sentimentului de apartenență la acest spațiu geografic, istoric, spiritual.

Clasa a IX-a C, Coordonator prof. Cernat Valentina

Episcopul Iuliu Hossu s-a născut în 1885 la Mîlaș, jud. Bistrița-Năsăud. A urmat cursurile școlii primare la Școala populară confesională Greco-catolică din sat, iar cele liceale la Blaj. A urmat cursurile teologice la Roma.

În timpul Primului Război Mondial va activa ca preot militar în spitalele militare ale Imperiului, în Austria, Boemia și Moravia. Prin Decret Imperial, este numit episcop al diocesei Gherla. Din această calitate va citi, pe Câmpul lui Horea, Declarația Unirii de la 1 decembrie 1918: "Astăzi, prin hotărârea noastră, se înfăptuiește România Mare, una și nedespărțită, rostind fericiti toți românii de pe aceste plaiuri: Ne unim pe veci cu Țara Mamă, România! Ascultați, români fericiti, buna veste a unirii noastre pe veci cu Țara-Mamă, România."

Ion Nistor, istoric, profesor și om politic, și-a pus propria viață în slujba cauzei românilor din Bucovina. Devine, în 1897, membru al Societății academice studențești "Junimea", pe care a condus-o în calitate de președinte, iar în anii studiilor la Viena a făcut parte din Societatea "România Jună". În vara anului 1913, organizează, împreună cu Sextil Pușcariu și George Tofan, cursuri de istorie națională la Dorna Căndreni, după modelul cursurilor de vară de la Vălenii de Munte, înființate de Nicolae Iorga. A fost ales în Consiliul Național Român din Cernăuți și a contribuit la intensificarea legăturilor dintre autoritățile de la Iași și Consiliul Național Român Central și Consiliul Național Român, care dirijau acțiunile românilor din Transilvania și, respectiv, Bucovina, în direcția unirii cu țara. "De mult - avea să consemneze I.G. Duca - eram prin Nistor în contact cu fruntașii bucovineni". A pregătit, alături de Iancu Flondor și Sextil Pușcariu, Congresul General al bucovinenilor, la 28 noiembrie 1918 și Adunarea Națională de la Cernăuți. De asemenea a citit în fața deputaților Actul Unirii.

Participant activ la pregătirea și realizarea Marii Uniri, Ion Nistor și-a adus, deopotrivă, contribuția la integrarea Bucovinei la statul român și la consolidarea României întregite.

<<100 de ani în 100 de metri>>

Proiect educațional dedicat centenarului Marii Uniri

Propunători: Profesor Șerban Laura

Profesor Stănescu Dorina

Grup țintă: elevii Liceului Teoretic "Grigore Tocilescu", orașul Mizil

Obiective:

- sensibilizarea elevilor în legătură cu istoria românilor
- cunoașterea evenimentelor petrecute în România în ultimii 100 de ani pe plan politic, cultural, economic, artistic
- realizarea coeziunii de grup

Desfășurarea proiectului:

Proiectul s-a derulat în lunile septembrie-noiembrie 2018

Descrierea activităților:

Elevii au primit 100 de metri de hârtie A1, s-au împărțit pe grupe, s-au documentat și au realizat colaje cu decupaje și desene pentru fiecare an din ultimul secol din istoria românilor.

Colaboratori: cadrele didactice din liceu, directorii liceului, analist programator Șerban Cătălin

Finalizarea proiectului:

Proiectul a fost finalizat prin îmbinarea celor 100 de metri de colaje și afișarea acestora pe pereții liceului, elevii fiind recompensați de organizatori și de conducerea liceului cu diplome de voluntariat.

Centenarul Marii Uniri

Mitrea Daniela Mariana - clasa a XI-a B

Profesor coordonator: Ioniță Cristina

Centenarul reprezintă, pentru noi românii, un izvor plin de evenimente realizat cu jertfa soldaților care au luptat pentru viitorul acestei patrii. Au luptat fiindcă au dorit să fim frați unii cu alții, pentru a avea o singură mamă, România.

Pe 01.12.2018 se împlinesc 100 de ani de la Marea Unire. Un amestec de sentimente se răscolesc în sufletul nostru de români. Pentru unii, anul 1918 reprezintă doar Marea Unire, însă pentru alții, anul 1918 constituie un lanț plin de evenimente ce a cunoscut multe pierderi, dar și realizări. Realizările sunt cunoscute sau mai puțin cunoscute, de frații întru România, dar la pierderi oare s-a gândit cineva? Pierderea războaielor, ce i-au făcut pe soldați să se ambiționeze în timp ce alergau și își ștergeau lacrimile de pe obraji înghețați în negura nopții din pricina pierderii unuia dintre camarazi sau a dorului de familie, traumele prin care au fost nevoiți să treacă, familiile cărora le-au murit tatăl, frații, soții, fiii....

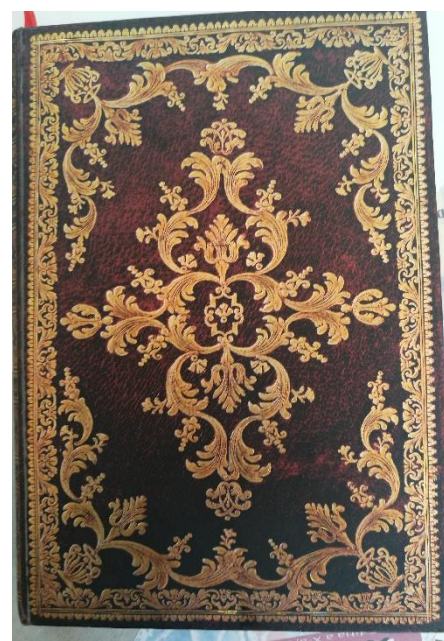
Aceștia au îndurat setea, foamea și frigul numai pentru a evita momentul ruperii în bucăți a sărmaneii noastre țări. Se hrăneau doar cu speranța și ambiția de a câștiga. Au rămas probabil, multe evenimente nescrise, știute doar de participanții la război. Dacă toți cei care au luptat pentru uniune ar privi România de astăzi, s-a simți mândri că s-a scris istorie cu fiecare picătură de sânge căzută din trupul lor, vărsată pe acest pământ? Așadar, frate române, pe 01 Decembrie și nu numai, pune-ți întrebarea "De ce s-au luptat eroii pentru întregirea neamului românesc?". Fi mândru de această țară frumoasă, care a trecut prin atâtea chinuri și a fost călcată de mulți dușmani ce voiau să pună mâna pe ea.

Pe umerii soldaților eroi s-au pus bazele României Mari. Noi putem doar să-i omagiem și să ne gândim cu recunoștință la tot ce au făcut pentru România noastră.

Sextil Pușcariu a avut un rol deosebit de important în Unirea Bucovinei cu România. Născut la Brașov în 1877, a studiat la Universitățile din Leipzig, Paris și Viena, iar în 1914 devine membru al Academiei Române. A participat la realizarea unor lucrări de căpetenie ale Academiei Române: *Dicționarul* și *Atlasul*. În numai șase luni de la alegerea sa în Academie, el redactează volumul I al *Dicționarului etimologic al limbii române*, tipărit la Heidelberg. Sextil Pușcariu inițiază și conduce revista politică „Glasul Bucovinei”, apărută la 22 octombrie 1918, împreună cu doctorul Bodea, în casa căruia a avut loc prima sedință a redacției. Această publicație românească a jucat un rol important în actul de trezire a conștiinței de neam, de susținere a activității personalităților cernăuțene antrenate în activitatea unionistă. Sextil Pușcariu semnează editorialul *Ce vrem?* în care sunt formulate doleanțele românilor de aici: „**Vrem:** să rămânem români pe pământul nostru strămoșesc și să ne ocărmuim singuri, precum o cer interesele noastre românești; **Nu mai vrem:** să cerșim de la nimeni drepturile care ni se cuvin, ci în schimbul jertfelor de sânge aduse în acest război – jertfe mai dureroase decât ale altor popoare – **pretindem:** ca împreună cu frații noștri din Transilvania și Ungaria, cu care ne găsim în aceeași situație, să ne plăsmuim viitorul care ne convine nouă în cadrul românismului. **Cerem:** să putem aduce la Congresul de pace aceste postulate ale noastre prin reprezentanții aleși de noi înșine din mijlocul națiunii noastre.”

După unirea Transilvaniei cu România se mută la Cluj în 1919, și se ocupă cu reorganizarea Universității Române, ajungând și primul rector al Universității din Cluj-Napoca. De asemenea a fost numit secretar de stat pentru afacerile străine, iar între 1922-1925 a fost delegat al României la Liga Națiunilor.

Calendarul Evenimentelor Ecologice

2 Feb.	Ziua Mondială a Zonelor Umede
6 Feb.	Ziua Roșiei Montane
20 Feb.	Ziua Mondială a Justiției Sociale
27 Feb.	Ziua Internațională a Ursului Polar
5 Mar.	Ziua Mondială a Eficienței Energetice
12 Mar.	Ziua Gărzii Naționale de Mediu
15 Mar. -15 Apr.	Luna Pădurii
22 Mar.	Ziua Mondială a Apei
23 Mar.	Ziua Mondială a Meteorologiei
1 Apr.	Ziua Păsărilor
17 Apr.	Ziua Mondială a Sănătății
22 Apr.	Ziua Pământului
24 Apr.	Ziua Mondială a Protecției Animalelor de Laborator
6 Mai	Ziua Internațională a Permaculturii
Mai	Ziua Internațională a Comerțului Echitabil – A doua sâmbătă din luna mai
8 Mai	Ziua Mondială a Crucii Roșii
10 Mai	Ziua Păsărilor și Arborilor
12 Mai	„Let's Do It Romania!” – Ziua de Curățenie Națională
14 Mai	Săptămâna Națională a Voluntariatului
15 Mai	Ziua Internațională de Acțiune pentru Climă
20 Mai	Ziua Educației Non-Formale
22 Mai	Ziua Internațională a Biodiversității
23 Mai	Ziua Parcurilor din Carpați
23 Mai	Ziua Mondială a Broaștelor Țestoase
23 Mai	Ziua Mondială Împotriva Obezității
24 Mai	Ziua Europeană a Păsărilor
24 Mai	Ziua Europeană a Parcurilor Naționale
Ultima joi din Mai	Ziua Vecinului, ziua implicării active în comunitate
31 Mai	Ziua Mondială fără Tutun
5 Iun.	Ziua Mondială a Mediului
8 Iun.	Ziua Mondială a Oceanelor
12 Iun.	Ziua Mondială împotriva Exploatării Copiilor prin Muncă
14 Iun.	Ziua Mondială a Donatorului de Sânge
15 Iun.	Ziua Internațională a Energiei Eoliene
17 Iun.	Ziua Mondială pentru Combaterea Deșertificării și Secetei
21 Iun.	Ziua Mondială a Soarelui
29 Iun.	Ziua Dunării
7 Iul.	Ziua Internațională a Cooperativelor
11 Iul.	Ziua Mondială a Populației
09 Aug.	Ziua Grădinilor Zoologice și a Parcurilor
12 Aug.	Ziua Mondială a Tineretului
17-19 Aug.	FanFest – Lupta continuă Roșia Montana!
16 Sept.	Ziua Internațională pentru Protecția Stratului de Ozon
18 Sept.	Ziua Mondială a Geologilor
16-22 Sep.	Săptămâna Mobilității Europene
21 Sept.	Ziua Internațională a Păcii
22 Sept.	Ziua fără Mașini
23 Sept.	Ziua Mondială a Curățeniei
23 Sept.	Ziua Mondială a Turismului
25 Sept.	Ziua Internațională a Mediului Marin
26 Sept.	Ziua Mondială a Munților Carpați
1 Oct.	Ziua Mondială a Vegetarianismului
1-31 Oct.	Luna Mondială a Conștientizării asupra Vegetarianismului
1 Oct.	Ziua Mondială a Habitatului
1-7 Oct.	Săptămâna Mondială a Vegetarianismului
2 Oct.	Ziua Mondială a Animalelor de Fermă
3 Oct.	Ziua Mondială a Mersului pe Jos
4 Oct.	Ziua Mondială a Animalelor
8 Oct.	Ziua Mondială pentru Reducerea Dezastrelor Naturale
16 Oct.	Ziua Mondială a Alimentației
17 Oct.	Ziua Mondială pentru Eradicarea Sărăciei
24-30 Oct.	Săptămâna dezarmării
31 Oct.	Ziua Internațională a Mării Negre
1 Nov.	Ziua Internațională a Veganilor
6 Nov.	Ziua Internațională pentru Prevenirea Exploatării Mediului pe timp de Război și Conflicte Armate
8 Nov.	Ziua Internațională a Zonelor Urbane
20 Nov.	Ziua Universală a Drepturilor Copilului
5 Dec.	Ziua Internațională a Voluntarilor
10 Dec.	Ziua Mondială a Drepturilor Omului
11 Dec.	Ziua Internațională a Munților
14 Dec.	Ziua Internațională de Protest Împotriva Reactoarelor Nucleare

PENTRU NOI LICEUL ÎNSEAMNĂ SĂ FIM:

TOLERANȚI,
ONEȘTI, SĂ NU UITĂM CE ÎNSEAMNĂ
CINSTEA, SĂ LUPTĂM PENTRU
IDEALURILE NOASTRE, SĂ ȘTIM SĂ
LUCRĂM ȘI ÎN
ECHIPĂ, SĂ FIM MOTIVAȚI DE
SINCERITATEA
CĂUTĂRII
UNIUNII ÎN SPIRIT